de Grote Beslissing

door HANS G. KRESSE

Onduf Ivarson...
"Koning
van
Noorwegen"

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

Scherpe windvlagen jagen over de kale rotswanden en begroeide hellingen van het eiland Harragh. Af en toe valt er wat natte sneeuw. Het begint al te schemeren, als twee jagers te voet naar de kleine nederzetting in het dal terugkeren. De achterste man torst een flink everzwijn. De grijze ogen in het verweerde gezicht van de voorste jager turen scherp naar het dal beneden en zijn blik hecht zich een moment aan een der verlichte vensters in de nederzetting. Al enige maanden verblijft Eric de Noorman met de zijnen op het eiland, dat tot het gebied behoort van de jonge koningin Aranrod. Met behulp van de krijgers van Dun Durrah zijn in de nabijheid van de burcht stevige hutten gebouwd, die een veilige woonplaats bieden aan het troepje Noren. De jagers zijn bij de nederzetting aangekomen en de tweede man brengt meteen het everzwijn weg om het gereed te laten maken. Eric schudt de natte sneeuw van zijn berenmantel en gaat de smalle deur van het grootste huis binnen. Opgewekt begroet hij de donkerharige vrouw, die met een glimlach naar zijn verhaal over het gunstige verloop van de jacht luistert. Winonah heeft het droefgeestige, dat de laatste tijd bezit van haar wezen had genomen, geheel verloren. Met aandacht volgt zij Erics jachtverhaal. Hij is in de beste stemming en met een tevreden zucht maakt Winonah de opmerking: 'Sinds jaren heb ik mij niet zo gelukkig gevoeld! Eindelijk een rustig leven, waarbij mijn echtgenoot eens niet in gevaren en avonturen ergens op de wereld rondzwalkt, maar ik hem bij mij heb. Een eenvoudig en eerlijk leven met betrouwbare mensen om ons heen.' Bedremmeld zwijgt zij ineens. Van Erics gezicht is de glimlach verdwenen, zijn trekken versomberen en hij ontwijkt haar blik. Dan zegt Winonah kleintjes: 'Ik weet wel, dat dit niet duren kan. Men kan zijn geluk niet kopen ten koste van zijn plichten, nietwaar?'

Na deze woorden van Winonah valt er een enigszins gedrukte stemming in het vertrek. Maar zij wil de stemming niet bederven en begint er gauw overheen te praten. Zij begeeft zich naar een hoek van het vertrek, waar een grote pot boven het vuur hangt en roert ijverig in het heerlijk ruikende brouwsel. Eric komt er bij staan en kijkt er met plezier naar, met hoeveel kennelijk genoegen Winonah deze bezigheid verricht. 'Waar zijn onze mannen allemaal?' vraagt hij. 'Svein houdt toezicht op de houtkap', is het antwoord, 'maar ze zullen wel gauw komen opdagen, want het wordt al donker en ook zullen ze wel honger hebben.' Een hoge kinderstem klinkt uit het nevenvertrek en Eric zegt: 'Hrulf zit natuurlijk weer bij Cendrach.' Hij gaat het kleine vertrek binnen en begroet de oude man, die hem vol trots een prachtig scheepsmodel laat zien. Daar al hun boten vernield zijn, was het zaak eens aan het bouwen van nieuwe te gaan denken. Vol bewondering staan Pum Pum en Hrulf bij de oude scheepsbouwer. Ook Eric prijst zijn arbeid. 'Maar,' zegt hij, 'naar mijn gevoelen is het, hoewel een mooi, rank schip, iets te fijn van bouw voor een oorlogsboot. Ik geloof, dat we, als we naar Noorwegen gaan, meer zullen hebben aan een model als dit.' Hij wijst een ander model aan. Cendrach schudt zachtjes het hoofd. 'Dit is het model, dat ik indertijd voor Ragnar de Rode maakte. Deze schepen zijn erg snel en hiermee heeft die zeeschuimer dan toch maar de hele zee weten te beheersen. Geloof me, een snelle, wendbare boot is meer waard, dan een stevige zware.' Na nog enkele opmerkingen met Cendrach te hebben gewisseld, gaat de Noorman naar het woonvertrek terug en zet zich neuriënd op een stoel, hetgeen Winonah verstolen doet glimlachen. 'Waar zijn Erwin en Axe heen?' vraagt Eric. Winonah heeft een eigenaardig lachje, als ze zegt: 'Die zijn weer op de burcht bij Aranrod, de wapenverzameling bekijken.' 'Ooo, ja, die wapenverzameling bekijken, jaa,' zegt Eric gerekt. Pum Pum, die inmiddels is binnengekomen, giechelt: 'Dat dan wel een reusachtige verzameling zijn, want dat zij doen nou al een paar weken. Maar,' vervolgt het manneke gniffelend, 'mij begrijpen wel dat best goed! Geleidrond worden door zo mooi en jong dame als koningin Aranrod.'

Het is langzamerhand etenstijd geworden en de een na de ander komt binnen. Svein warmt zijn handen bij het behaaglijk knappende vuur en de ervaringen van de dag worden uitgewisseld. De vrouwen brengen de gerechten aan, waarbij Pum Pum dapper meehelpt. Dan gaat de deur met een forse zwaai open en de twee jonge mannen komen binnen. Orisia slaakt een verschrikte kreet en Winonah vraagt: 'Wat is er met jullie gebeurd?' 'Aha,' zegt Svein met een grijns, 'dat zijn tenminste kerels! Die hebben een potje geknokt, hoor! Goed zo, jongens, dat houdt je spieren lenig.' Erwin kijkt Svein met een vernietigende blik aan en zegt bits: 'Een beer viel ons aan.' 'Ja zeker,' valt Axe in, 'het was een beer.' Zoetsappig vraagt Astara met een spottend lachje: 'Hebben jullie nu mét een beer of óm een beer gevochten? Het was dan zeker wel een lief, jong beertje.' Allen barsten in lachen uit, want het is duidelijk genoeg, wat er is gebeurd. De beide jongens houden echter strak en stijf vol, dat het een beer was. Orisia kijkt voortdurend met een bezorgde en wat verdrietige blik naar Erwin en zegt eindelijk haperend: 'Zal ik – zal ik je verbinden, Erwin?' 'Welnee,' weert hij af, 'het is de moeite niet waard.' Eric is de gezichtsuitdrukking van het meisje opgevallen en er gaat hem opeens een licht op. Wel, denkt hij, er lopen hier dus meer mensen rond, die met zekere moeilijkheden zitten.

Terwijl de beide jonge mannen hongerig op het maal aanvallen, zegt Erwin met stemverheffing, om aan het gegrinnik om hem heen een einde te maken: 'Als ik zeg, dat het een beer was, was het een beer. We waren op Dun Durrah geweest...' 'Ja, ja, de wapenverzameling bekijken,' zegt Astara er droogjes tussen door. Zonder een spier te vertrekken vervolgt Erwin: 'En toen kwamen we een beer tegen...' 'O, en toen heeft dat dier een beetje met jullie gestoeid, nu begrijp ik het,' zegt Eric ernstig. 'Echt een goedmoedig beertje zogezegd,' valt Svein in. Erwin zwijgt en bijt nijdig in zijn wildbraad. 'Nu, hij zwerft hier nog ergens rond en was gewond, toen hij vluchtte. Misschien kunnen jullie dan nog zien wat een lief diertje het was,' kan hij niet nalaten te zeggen. Axe zwijgt en eet gedurende dit alles rustig door. Ze praten nog een poosje door en ineens begint Wolf zachtjes te grommen. De deur vliegt open en meteen rijst Eric van zijn zetel op. Een ranke meisjesgestalte treedt binnen. Het is Aranrod, die op gejaagde toon vertelt: 'Er is iets aangespoeld op de westkust. Ik heb mijn krijgers er heen gezonden. Het is een klein bootje en er ligt iemand in. Ik wilde je vragen mee te gaan.' 'Een ogenblik,' zegt Eric, 'ik ben dadelijk gereed.' 'Dat bootje is erg klein,' gaat de koningin verder, 'maar het vreemdste is het kleine mannetje, dat er in ligt. Nog nooit zag ik zo'n vreemd, griezelig mens!'

Met Svein, de twee jonge mannen en Wolf volgt Eric Aranrod naar de kust. Als ze dicht genoeg bij zijn, onderscheiden ze beneden op het stenige strand enkele figuren, schaars belicht door een flambouw. Opeens zegt Aranrod: 'Ik wacht hier op jullie, het is mij te griezelig!' 'Nu', komt Erwin prompt, 'dan zal ik wel bij je blijven.' 'Och nee,' laat Axe zich horen, 'laat mij dat maar doen, ga jij maar gerust mee!' Aranrod zwijgt, met het gevolg dat ze allebei onwrikbaar als een standbeeld naast haar blijven staan. Tevergeefs probeert de een de ander over te halen, toch maar mee naar het strand te gaan.

Eric heeft geen zin, het af te wachten. Met Svein en Wolf gaat hij naar beneden. Hier neemt hij de toorts van een der krijgers over, om de man goed te kunnen zien. Het is inderdaad een enigszins griezelig schouwspel, dat zich aan hem voordoet. Een vreemd, klein mannetje gekleed in robbenbont, ligt voor hem op de grond. Hij is dood. Zijn gelaat is geel van kleur en rimpelig en het gitzwarte haar zit geplakt op zijn drijfnatte schedel. Zijn mond staat een beetje open en laat de korte, vlijmscherpe driehoekige tanden zien. Het postuur van de vreemde verschijning is gedrongen en pezig. Nog nooit heb ik zo iemand gezien, denkt Eric, terwijl hij bij de man neerknielt. 'Met noordwestenwind is hij hier op de kust geslagen,' mompelt de Noorman voor zich heen. 'Waar vandaan moet die man gekomen zijn! Er is immers geen land meer in die richting!' Opeens bukt hij zich snel. Zijn oog heeft een matte glinstering van metaal opgevangen. Op de borst van de man is een bronzen voorwerp, als Eric het tevoorschijn haalt, ontsnapt hem een kreet van verbazing. Maar dat lijkt als twee druppels water op een Noorse gesp...

Bij het beschouwen van het sieraad overdenkt Eric de mogelijkheid, dat het volk van dit kleine mannetje dezelfde versieringen gebruikt als de Noren. Hij begeeft zich naar het bootje en onderwerpt het aan een nauwkeurig onderzoek. Ook het bootje wijkt in model af van alles wat de Noorman ooit heeft gezien. In de ronde zitplaats vindt hij gereedschap en enkele persoonlijke eigendommen van het vreemde mensje. Tot zijn grote verbazing behoort daartoe een Noorse dolk. Er is geen twijfel mogelijk, dit is een bij uitstek Noors wapen en maakt het hele geval nu nog raadselachtiger. De man wordt door de krijgers begraven en Eric neemt de geringe bezittingen mee. Dan klimt hij weer naar de plaats, waar Aranrod, trouw geflankeerd door de twee jongemannen, geduldig op hem wacht. Zij begeven zich op de terugweg en Eric vraagt aan de koningin: 'Is het weleens meer voorgekomen, dat er hier bij deze wind iets op het strand aanspoelde? Dat zou namelijk de mogelijkheid inhouden, dat er toch nog land in die richting ligt.' Maar Aranrod heeft daar nooit iets van gemerkt, en het raadsel blijft onopgelost. 'Bij mijn weten is er nog nooit iemand terug gekomen, die zich te ver op de westelijke zee heeft gewaagd,' zegt Eric, 'en ik kan me niet voorstellen, dat daar nog land kan zijn.' Ze brengen Aranrod naar de burcht en gaan naar hun hut, waar Eric zijn wedervaren vertelt en de eigendommen van het mannetje laat zien. Dit brengt Cendrach in een staat van grote opwinding. Met fonkelende ogen komt hij naar voren uitroepend: 'Dit is het bewijs! Het bewijs voor mij, dat de verhalen van mijn volk over het verre land waarheid bevatten.' Wat kalmer vervolgt hij: 'Het is spijtig, dat ik deze man niet even heb kunnen zien. Maar komaan, schuif bij en luister goed. Ik zal je vertellen wat ik weet van de verhalen, die bij ons volk de ronde doen.'

Nieuwsgierig scharen allen zich om het houtvuur en het wordt stil als Cendrach met zachte stem begint: 'Ik heb tijdens een vorige gelegenheid al eens verteld over het volk dat in een grijs verleden naar het groene Erin kwam en daar een rijk stichtte, menende het Land van Belofte gevonden te hebben. Volgens de sage was dit een land van melk en honing, van goud, edelstenen, zonneschijn, geluk, vrede en voorspoed. Maar toen de sinistere heerschappij van de Druïden de overhand kreeg, besefte een kleine schare eerlijke, moedige lieden, dat Erin het beloofde land niet zijn kon en zij vluchtten over zee, opnieuw op zoek naar dat "Land van Overvloed". Nimmer keerden zij terug en de legende raakte in vergetelheid. Tot een dapper, rechtschapen zeevaarder, Conall geheten, tijdens een visvangst door storm overvallen en uit de koers geslagen werd. Hij belandde in een dikke mist en toen deze wegtrok zag hij voor zich de kusten van een onbekend land. Helaas kon hij dit land niet bereiken, want zijn kleine boot was zwaar gehavend en onbestuurbaar en een sterke stroming dreef hem snel weer zeewaarts. Na vele lange dagen werd Conall op de kust van Erin geworpen, waar hij de Voorzienigheid dankte voor zijn redding en dit merkwaardige avontuur.
Want Conall herinnerde zich toen de legende van het "wondere land van geluk en tevredenheid", het mysterieuze, onvindbare Land van Belofte en hij zag in zijn vreemde belevenis een vingerwijzing. Zo gordde Conall zich een zwaard om, rustte een boot uit en vertrok met een aantal getrouwen, om te pogen het land aan het einde van de westelijke zee weer te vinden.' De oude scheepsbouwer zwijgt even en kijkt stil glimlachend naar de gespannen gezichten, die naar hem opgeheven zijn. Dan zegt hij zacht en veelbetekenend: 'Ook zij kwamen nooit weerom, vrienden, maar ik weet nu, dat het Land van Overvloed bestaat, ergens ver over de kim van deze zee. Ik weet nu ook, dat Conall* en zijn vrienden hun doel bereikt hebben. En de ongelukkige onbekende, die hier zojuist op de kust is aangespoeld moet een afstammeling van hen zijn.'

* Lees 'Het Raadsel van Tuaim Mor.'

Vol aandacht hebben allen naar Cendrachs verhaal geluisterd en er ontstaat een levendige gedachtenwisseling over de vraag, of er inderdaad ver weg in het westen zo'n land te vinden is. Met een glimlach vol begrip ziet Winonah de schittering in Erics ogen, als hij Cendrach allerlei vragen stelt. De oude scheepsbouwer beantwoordt ze zo goed hij kan en besluit: 'Het moet een prachtig land zijn vol overvloed en met gelukkige mensen.' 'Hè,' zucht Winonah dromerig, 'konden we daar maar allemaal heen gaan!' 'Ja,' zegt Eric, 'dat zou nu wel heel goed en mooi zijn, maar een man kan zijn plichten zo maar niet verzaken.' Zachtjes schudt Cendrach het hoofd en terwijl hij de Noorman strak aankijkt, zegt hij: 'Ik begrijp heel goed, dat je meent dat dit je taak is. Ieder van ons heeft een taak te vervullen. Maar wie weet of het niet juist jouw taak is, dit onbekende land te gaan zoeken!' 'Zeer juist,' valt Halfra hem bij, 'een uitstekende opmerking! Een verheven taak voorwaar, voor ons meer geschikt dan voor wie ook! Al vaak had ik het gevoel dat een edelman als ik nog eens tot grote dingen geroepen zou zijn.' Hierop volgt een druk heen- en weergepraat over het voor en tegen. De meningen lopen nogal uiteen. Eric zegt niet veel; ze weten allen, dat hij het zijn plicht acht, naar zijn rijk terug te gaan en Astara wil zich bij Eric aansluiten. Erwin ziet zich als toekomstige koning der Noren ook geroepen naar Noorwegen terug te gaan en Orisia, die eerst heeft afgewacht, wat Erwin zou beslissen, wil graag mee naar zijn vaderland. Svein verwacht, dat er daar in het noorden wel een vechtpartijtje op zal overschieten, dus die schaart zich aan de zijde van Eric en Erwin.

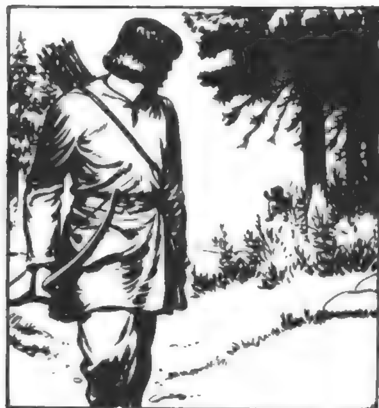
De anderen, met Winonah aan het hoofd, die verlangend uitziet naar een vredig en rustig leven willen het liefst naar het vreemde land gaan zoeken. Dan komt Axe, die nog niet veel te berde heeft gebracht, met de opmerking: 'Waarom zouden we eigenlijk weggaan om dat heerlijke land te zoeken? We hebben het hier toch ook best?' Svein buldert van het lachen en wisselt een knipoog met Eric. Een poos blijven ze nog praten en als het tenslotte slapenstijd is, blijft de Noorman alleen achter. Peinzend zit hij met zijn trouwe Wolf voor het stervende vuur, vol bezorgdheid voor de uiteenlopende verlangens van zijn groepje. Ook in hemzelf woedt echter een tweestrijd en opeens komt hij tot het klare besef, dat hij op een keerpunt in zijn leven staat, onbewust van het feit, dat er zich spoedig omstandigheden zullen voordoen, die verstrekkende gevolgen zullen hebben.

De volgende ochtend heel in de vroegte, staat Halfra bij een bleek winters zonnetje, opgewekt neuriënd zijn zwaard te slijpen. Dan verschijnt Axe ook op de binnenplaats en verwonderd kijkt Halfra op. 'Welaan, al zó vroeg bij de hand en alleen? Waar is je onafscheidelijke metgezel?' zegt hij met een betekenisvol lachje. Axe antwoordt niet op deze vraag, maar stelt er zelf een: 'Zeg, Yarl Halfra, heb jij vanmorgen ook koningin Aranrod op het pad naar de heuvels gezien?' 'Nee, jongeman, eh, och ik let daar zo niet op, ha ha,' lacht Halfra nu breeduit, 'maar ik durf wel te wedden, dat ik weet waar jij nu naar toe gaat! Een wandelingetje naar de heuvels, ha ha! –' 'Welnee', zegt Axe effen, 'ik ga naar de burcht'. En met een fijn glimlachje keert hij zich om en wandelt weg. 'Ja, ja naar de burcht,' mompelt Halfra, voor zich heen grinnikend. Nauwelijks is Axe verdwenen, of Erwin verschijnt, spiedend en vol argwaan. Hij vraagt aan Halfra of deze ook bijgeval Axe heeft gezien! 'Zeker, zeker, en je mag wel opschieten, want hij is je voor! Hij zei, dat hij naar de burcht ging, maar een edelman als ik laat zich niet bij de neus nemen,' vertrouwt de Yarl Erwin toe, zeer voldaan over zijn eigen slimheid. '– Hij is de heuvels in, koningin Aranrod achterna!' – 'De stiekemerd,' valt Erwin woedend uit, en weg is hij al, achter Axe aan. – 'Hé, bedrieger, oplichter,' brult hij, zodra hij Axe in het oog krijgt. 'Waar moet jij zo achterbaks heen, hè?' Axe houdt de pas in en wacht Erwin op. 'Wat? Ik? Gewoon; naar de burcht; ik wilde er nou weleens alleen heen...' 'O ja?' zegt Erwin met een sluw lachje, 'waarom dat? Nee, jij voert wat in je schild, mannetje! En ik loop een eindje met je op!' Samen stappen ze voort, maar wat Erwin in zijn drift niet opmerkt is het triomfantelijke lachje, dat een ondeelbaar ogenblik om Axes mond speelt.

'Ik heb jou wel door, vriendje,' zegt Erwin achterdochtig, terwijl hij naast de vrolijk fluitende Axe voortstapt. 'Ik begrijp niet wat je bedoelt,' zegt deze. 'O, nee?' zegt Erwin, als de fluitende boogschutter de pas inhoudt op de plaats, waar de weg naar de heuvels zich afscheidt van de weg naar de burcht. 'Wat sta je hier te stuntelen, hè?' 'Nu,' komt Axe, 'ik moet eens even uitrusten.' Terwijl hij met een verlangende blik naar het pad in de heuvels kijkt glimlacht hij onnozel. Dit doet Erwin bijna barsten van achterdocht, maar hij weet zijn gezicht tamelijk goed in de plooi te houden. Met een gemaakt onverschillig schouderophalen zegt de jonge prins: 'Ga je gang ook eigenlijk maar, wat kan mij het schelen, ik zal me niet opdringen, hoor!' Na een korte groet slaat hij het pad naar de heuvels in. Onder het voortlopen mompelt hij zachtjes: 'Die aartshuichelaar, ik zal hem wat!' Hij loert voorzichtig over zijn schouder en ziet nog juist de blonde haardos van Axe achter de struiken verdwijnen. 'Nu heb ik je te pakken, mannetje,' gniffelt Erwin, zijn weg vervolgend. 'We zullen eens kijken, wie er hier het laatst lacht!' Hij versnelt zijn pas en duikt een eind verder bij een bocht in de weg tussen het struikgewas.

'Ziezo,' zegt hij tevreden, 'vroeg of laat kom je hier wel voorbij, vriendje, al duurt het uren!' En het duurt uren, uren die Erwin eindeloos lijken. Geen geluid verstoort de stilte om hem heen. Naarmate het later wordt, stijgt zijn onrust. Er is hier toch geen ander pad bedenkt hij, en dwars door de bossen gaan is onmogelijk. Tenslotte houdt hij het niet langer uit, hij springt op en zoekt een plaats, vanwaar hij de wegsplitsing kan overzien. Van Axe is geen spoor te bekennen. Met een binnensmondse verwensing speurt hij de omgeving af en eensklaps slaakt hij een nijdige kreet. Ver beneden hem ziet hij twee kleine figuurtjes de poort van Dun Durrah uitkomen. Het zijn Aranrod en Axe. 'Wel verduiveld,' schreeuwt hij hardop, 'die gemene aansteller! Hij doet het voorkomen, alsof hij naar de burcht gaat, om mij zand in de ogen te strooien. En... en,' stottert hij, 'dan doet hij het waarachtig ook! Maar ik zal het hem betaald zetten!'

Driftig als altijd en zonder verder na te denken, rent Erwin tierend in de richting van Dun Durrah, waar hij het tweetal de richting van de heuvels ziet inslaan. Dichtbij gekomen, steekt hij een beschuldigende vinger naar Axe uit en stottert, hees van woede: 'Verraderlijke praatjesmaker, jij, jij... het is, dat er een dame bij is, d-d-daarom blijf ik k-k-kalm en zal ik je eens he-heel d-doodbedaard ver-t-t-ellen wat ik van je denk. Jij denkt me zo te bezwendelen, hè, maar dat zal je niet lukken, slome!' Aranrod en Axe zijn blijven staan. Axe trekt zijn wenkbrauwen hoog op en zegt met onschuldige verbazing: 'Ik jou bezwendelen?' 'Ja, zeker,' briest Erwin, 'doe maar niet, of je het niet weet! Je bent een gemene bedrieger om mij zo voor te liegen en ik...' 'Zeg eens, mannetje,' valt Axe, die nu ook wat rood begint aan te lopen, de jonge heethoofd in de rede: 'Eerst wil ik je even er op wijzen, dat je gedrag in bijzijn van koningin Aranrod nogal wat te wensen overlaat. Verder weet ik niet wat je staat te raaskallen van bedriegen. Ik heb je toch eerlijk gezegd, dat ik naar de burcht ging, of niet soms?'

Bij deze woorden is Erwin bijna op kookpunt geraakt. Hij wil nog wat zeggen, maar kan geen woorden vinden en bovendien voelt hij ineens, dat hij tegen Axes redenering niets meer heeft in te brengen. Aranrod kijkt hem enigszins verbaasd en hooghartig aan en zegt dan koeltjes: 'Het spijt me, maar met kibbelende jongens wil ik liever niet wandelen. Jullie zoeken je zaakjes samen verder uit.' Meteen draait ze zich om en loopt weg, de twee jongemannen verbluft achterlatend. De blikken, die ze elkaar toewerpen, zijn allesbehalve vriendelijk en Erwin, die beseft, dat hij een gek figuur heeft geslagen, sist dreigend: 'Ik geloof, dat wij tweeën maar eens een wandeling moesten maken.'

Nadat Aranrods verontwaardiging een beetje is gezakt, bezint ze zich op de vijandige sfeer tussen de twee jongemannen en Erwins dreigende houding, toen ze hen verliet. Bezorgd vraagt ze zich af wat die twee van plan zijn. 'Ik moet maar eens met Eric gaan praten, voor ze elkaar het andere oog ook nog dichtslaan,' mompelt ze voor zich heen. Intussen zijn Erwin en Axe op een open plek in het woud aangekomen. Erwin staat plotseling stil en Axe volgt zijn voorbeeld. Kalm kruist hij de armen over de borst en deze afwachtende houding jaagt Erwin, die toch al staat te trappelen van kwaadheid, nog meer in het harnas. 'Wat sta je daar nu,' schreeuwt hij, opgewonden met zijn armen zwaaiend. 'Kom op en vecht het uit.' Langzamerhand wordt het Axe nu toch te gek en begint ook hij zijn kalmte te verliezen. Hij laat zijn armen zakken en terwijl een fel rood hem naar de kaken schiet, valt hij uit: 'Nu verveel je me met je geschetter. Goed, je zult je zin hebben, schreeuwlelijk! Het komt alleen, omdat je niet kunt uitstaan, dat ik goede maatjes ben met koningin Aranrod.' Wild gebarend staan de twee kemphanen tegenover elkaar. In de stilte van het bos zijn alleen hun kijvende stemmen te horen. Maar er zijn twee paar ogen, die de beide jongemannen uit de verte al enige tijd gadeslaan. Ruige rabauwen met ongure gezichten. De ene fluistert zijn makker iets toe en langzaam sluipen zij naderbij.

Onbewust van hun toeschouwers zijn de twee vrienden op elkaar aangevlogen. Luid brullend grijpt de een de ander aan. Ze trekken en stompen elkaar en worstelen hijgend en verbeten. Erwin is vlugger, maar maakt zich zo druk, dat hij daarvan alleen al vermoeid zou raken. Axe beheerst zich meer en daar hij bovendien sterker is, moet Erwin het loodje leggen. Uitgeput zakt hij ineen, Axe, die ook staat te suizebollen, met zich mee trekkend. Nog half versuft probeert deze overeind te komen, maar op hetzelfde ogenblik verbreekt een bulderend gelach de stilte. Wezenloos staart Axe naar de reusachtige gestalte van een vreemde Noorse krijger. Omringd door een troep woest uitziende kerels staat hij daar en doet het woud dreunen van zijn honend gelach, waarbij zijn ongure bende zijn voorbeeld volgt. Een plotseling opkomend, hevig gevoel, dat er onraad is, grijpt Axe aan. Heftig schudt hij zijn half verdoofde rivaal heen en weer. 'Erwin,' roept hij gesmoord. 'Erwin!' Maar deze verroert geen vin en Axe wordt steeds zenuwachtiger. Hij probeert Erwin op te richten en schudt hem nogmaals door elkaar. 'Erwin, toe dan! Vooruit, sta op!' schreeuwt hij, terwijl een onberedeneerd gevoel van paniek zich van hem meester maakt. 'Er dreigt gevaar!'

Inmiddels had koningin Aranrod Eric opgezocht en een boekje over de twee jongens opengedaan. ‘Aan dat geharrewar moet maar eens een einde komen,’ zegt Eric met een vluchtige glimlach. Samen met Aranrod gaat hij de richting van de heuvels uit, op zoek naar de jeugdige vechtersbazen. Na een korte poos zegt Aranrod: ‘Daar zullen ze zijn, ik hoor hun stemmen.’ ‘Ja,’ zegt Eric, ‘ik hoor ook stemmen. Maar,’ zo vervolgt hij, na nog even aandachtig geluisterd te hebben, ‘dat zijn de jongens niet. Die stemmen komen me overigens ook niet bekend voor.’ Ze versnellen hun pas en als ze de stemmen duidelijker horen, glippen ze in de struiken en zien tot Aranrods verontwaardigde verbazing een troep vreemde kerels. Het is nog te ver weg, om goed te kunnen onderscheiden wat er precies gaande is, maar een van hen, een reus, waarbij Svein nog maar een gewoon mannetje is, heeft een der twee jongemannen aangegrepen. Wie van die twee het is, kunnen ze niet zien, en de andere is niet te ontdekken. Woedend springt Eric naar voren. ‘Wat gebeurt daar?’ mompelt hij. ‘Wat zijn dat voor kerels?’ Zonder aarzelen gaat Aranrod achter hem aan en als ze vlak bij de vreemde troep zijn gekomen, zien ze, hoe de reus Axe te pakken heeft. Hij schopt de jongen en schreeuwt hem razend toe: ‘Geen praatjes meer, bliksems wolvengebroed! Buig je voor Ondur Ivarson, koning der Noren.’

Eric is met enige snelle passen tot bij de reus en zijn trawanten gekomen. Woedend over de behandeling, die de kerel Axe heeft doen ondergaan, doet diens laatste brallende uitroep de maat bij Eric overlopen. 'Wie beweert hier koning der Noren te zijn en met welk recht?' dondert zijn forse stem de reus toe. Deze kijkt verbaasd op Eric neer. Met een spottende grijnslach neemt hij de Noorman van het hoofd tot de voeten op en smaalt: 'Wel, wel, wat een opstandig mannetje hebben we daar!' Dan verdwijnt de grijns plotseling van zijn gezicht en komt er een sluwe dreiging voor in de plaats. Prallend klopt hij op zijn zwaard en voegt de Noorman toe: 'Ik beweer dat en bij het recht van dit zwaard! Of heb jij, oude man, daar soms iets op tegen?' Wat kalmer geworden, antwoordt Eric waardig: 'Misschien ben ik in de ogen van sommigen een oud man, maar in de ogen van vele anderen ben ik nog altijd Eric, koning der Noren! Wie het waagt, dit te betwisten, zal met mij moeten vechten!'

Nauwelijks heeft Eric deze woorden gesproken, of een enorme harige arm schiet uit en voor hij weet wat er gebeurt, zeilt hij met een reusachtige boog tegen de grond. 'Vechten met Ondur Ivarson, jij, oude man,' galmt de reus. 'Ha, ha, ha, ga maar gauw naar huis bij de kachel zitten, want ik vecht niet met jou.' Op dit ogenblik suist er een pijl rakelings langs Ondurs hoofd en tegelijk is een van de twee horens op zijn helm verdwenen. Aranrods geduld is ten einde en met bliksemende ogen roept zij de grote kerel toe: 'Nu is het genoeg! Houd op met je gebral en wie er koning der Noren is, laat mij koud op dit ogenblik. Voor jou is het van meer belang, dat ik koningin ben op deze eilanden! Ik gelast je met je bende mijn gebied te verlaten en wel op staande voet. Zo je weigert, gaat deze pijl recht door je hart!'

Ondur, die het bewijs van Aranrods feilloze schietkunst heeft gezien, wordt razend van machteloze woede. Hij begint te schelden en braakt allerlei verwensingen uit, maar roept tenslotte zijn mannen bijeen. Axe, die zich weer wat heeft hersteld, is nu ook verschenen, een pijl schietklaar op de pees. 'Nog nooit heeft Ondur Ivarson het onderspit gedolven,' tiert de reus, de vuist schuddend, 'en dat zal ook niet gebeuren, want ik kom terug om met jullie af te rekenen!'

Een dreigende beweging van Aranrod maakt, dat hij zich met zijn bende haastig terugtrekt. Het kleine groepje blijft hen nakijken, tot ze geheel uit het gezicht zijn verdwenen. Dan zegt Eric: 'We moeten zo snel als mogelijk is onze troep en de krijgers van Dun Durrah waarschuwen. Ik ga dadelijk achter die bende aan, om te zien wat die mannen uitvoeren. Die Ondur is een gevaarlijk heerschap en zal het hier zeker niet bij laten!'

Eric krijgt een boog en wat pijlen te leen en gaat snel achter Ondur en zijn bende aan, terwijl Aranrod met Axe en Erwin terugkeert. De Noorman volgt een smal, kronkelend pad door het dichte bos.
Hoewel de troep hem een heel eind voor is, blijft hij voortdurend op zijn hoede. Er gebeurt echter niets bijzonders en tenslotte raakt Eric aan het einde van het woudgedeelte. Voorzichtig spiedt hij tussen de laatste bomen door en ontwaart in de verte inderdaad de reusachtige kerel en zijn bende. Hij telt het aantal mannen en komt tot de ontdekking, dat er een ontbreekt. 'Aha,' mompelt hij zachtjes voor zich heen, 'dat is niet in de haak, opgepast!' Even aarzelt hij en op hetzelfde ogenblik hoort hij achter zich heel zacht het kraken van takjes.

Eric vermoedt, dat hij op zijn beurt gevolgd wordt. Voorzichtig waagt hij een snelle blik achterom en ziet inderdaad op enige afstand iets bewegen. Hij duikt ineen en zonder het geringste gerucht weet hij een omtrekkende beweging te maken, zodat hij achter zijn bespieder komt. Deze sluipt nog steeds zachtjes voorwaarts, maar als hij ontdekt, dat de man, die hij volgt, verdwenen is, laat hij zijn voorzichtigheid varen en versnelt zijn pas. Eric, die hem onhoorbaar is genaderd, moet nu vlug handelen. Hij rent vooruit, waarop de man verschrikt achterom kijkt. Voor hij beseft wat er aan de hand is, is Eric hem op het lijf gesprongen. Een korte worsteling volgt en even later ligt de bespiede bespieder machteloos ter neer. Ogenblikkelijk begint hij om genade te smeken. 'Luister, heer,' roept hij, 'spaar mij! Ik ben niet wat jij denkt, ik kwam als vriend, om je te waarschuwen.'

Eric hecht niet veel geloof aan 's mans beweringen. 'Waarom wil je me dan waarschuwen?' vraagt hij. 'Bovendien, ik ken je niet.' 'Maar ik jou wel,' is het antwoord.

'Ik herkende je dadelijk! Ik heb vroeger onder Ragnar de Rode gevaren.' 'En heb je ook aan Ondur verteld, dat je me herkende?' 'Oh nee,' zegt de kerel, 'ik heb al lang genoeg van die opschepperige schreeuwlelijk.' 'Hoe kon je het klaarspelen, alleen weg te komen?' gaat de Noorman met zijn verhoor verder. De man wil een goede indruk maken en antwoordt uitvoerig: 'Ondur wilde iemand achter jullie aan sturen en toen heb ik me dadelijk aangemeld. Ik moet de zaken hier eens goed opnemen en dan verslag uitbrengen. Ze zijn met zeven schepen en drie- of vierhonderd man, allen zwaar bewapend. Als ik dan terug kwam met inlichtingen, wilde Ondur meteen aanvallen.' 'O,' zegt Eric droogjes, 'je beweert dus, dat je me wilt helpen? Maar hoe komt die kerel erbij, zich koning van Noorwegen te noemen?' 'Eenvoudig door het recht van de sterkste,' is het bescheid. 'Er waren er meer die naar de macht grepen, maar hij was hun allemaal de baas. En nu gaat hij voortdurend overal op roof uit.' Eric overpeinst, dat als de man waarheid spreekt, het er ernstig voor de eilandbewoners uitziet. Hij besluit, de proef op de som te nemen. 'Wel,' zegt hij, 'ik heb een plan, ga maar mee.' Schijnbaar achteloos draait hij zich om en keert de man zijn rug toe.

Met al zijn spieren gespannen wacht Eric af, half en half voorbereid op een aanval. Maar dan klinkt een stem achter hem: 'Aha, je vertrouwt me dus! Toch zou ik in het vervolg maar wat voorzichtiger zijn, want ik had je makkelijk kunnen neerslaan.' Eric glimlacht eens verstolen om dit gezegde en is nu wel overtuigd van de goede bedoelingen van de man. 'Hoe heet je?' vraagt hij. 'Mijn naam is Hako,' is het antwoord. 'Wel, Hako, ga maar mee, dan zal ik je mijn plan uitleggen.' De Noorman gaat hem voor naar een plek, vanwaar ze een ruim uitzicht op een breed ravijn hebben. 'Let nu goed op,' zegt hij. 'Je gaat terug naar Ondur en vertelt hem, dat je de toestand hier goed hebt opgenomen. Verder, dat de beste manier om de burcht onopgemerkt te naderen, door dit ravijn is. Zorg jij dus, dat ze hierdoor komen. Ik zal zorgen met mijn krijgsmacht klaar te staan.' Met een grimmig lachje laat hij er op volgen: 'We kunnen dan de hele bende in één klap onschadelijk maken. Begrepen?' Hako knikt en met een korte groet nemen de beide mannen afscheid.

Terwijl Hako zich haast om zijn opdracht te gaan uitvoeren, zoekt Eric zijn weg over het smalle rotsachtige pad langs het ravijn. Hij neemt de omgeving nog eens goed op met betrekking tot de beraamde overval. Dan kraakt er iets aan de kant van het ravijn en eensklaps verschijnt de logge gestalte van een beer. Een moment staat het dier, dat gewond blijkt te zijn, naar Eric te kijken. Als een bliksemflits schiet de gedachte door diens brein: 'Dat moet die beer zijn, waarover Erwin en Axe het hadden.' Voorzichtig wijkt de Noorman terug, een pijl op de pees leggend, maar meteen gaat de beer razendsnel tot de aanval over. Hoewel hij amper tijd heeft om te richten, schiet Eric en ziet dat zijn pijl doel heeft getroffen. Alsof er niets gebeurd is, komt de beer met onverminderde snelheid nader en Eric, die al een tweede pijl heeft genomen, krijgt de kans niet meer deze af te schieten... de beer staat vlak voor hem. Eric springt opzij, juist op een brok steen, dat onder zijn voeten begint weg te rollen. De beer slaat naar hem en Eric, die een ferme klap van de harige poot oploopt, voelt vol afgrijzen, dat hij wegglijdt, naar beneden... het ravijn in...

Onder een lawine van stenen, gruis en aarde rolt Eric langs de schuin aflopende helling naar beneden. Op een uitstekende punt breekt een struik zijn val en krijgt hij gelegenheid een paar takken te grijpen, waaraan hij zich kan vastklampen. Zijn boog is hij kwijt en als hij probeert, zich wat op te werken, ziet hij boven zich de beer, die naar hem staat te kijken. Zelf doet het dier pogingen, ook naar beneden te komen, maar tenslotte durft het dit toch niet aan. In een ongemakkelijke houding hangt de Noorman zo tussen hemel en aarde, tot hij vol ontzetting voelt, hoe de wortels van de struik beginnen af te scheuren. Plotseling breekt de struik los, en Eric ploft naar beneden. Hij hotsebotst over boomstronken en rotspunten, het is alsof hij gekraakt wordt en dan wordt alles zwart voor zijn ogen. Met een smak komt hij bewusteloos op de bodem van het ravijn terecht.

Een gevoel, alsof er een ijskoude straal langs zijn nek stroomt, brengt Eric tot bewustzijn. Verwezen kijkt hij een ogenblik rond in een totaal veranderde wereld. Sneeuw bedekt de grond en nog steeds blijft het in dichte vlokken doorsneeuwen. Opeens herinnert de Noorman zich wat er is voorgevallen en met schrik denkt hij aan de afspraak, die hij met Hako maakte. De dikte van de sneeuwlaag brengt hem tot de gevoltrekking, dat hij geruime tijd in het ravijn heeft gelegen. Moeizaam staat hij op, zijn pijnlijke ledematen strekkend. Vervuld van vrees, dat alles mis zal gaan, begint hij door het ravijn te lopen en ziet al spoedig een groot aantal voetsporen in de sneeuw.

'Ze zijn me zeker al voor gekomen,' mompelt hij en zo snel als het hem mogelijk is, gaat hij de sporen na. Dat ondanks de voortdurende sneeuwval de sporen nog zo goed zichtbaar zijn, geeft hem de overtuiging, dat ze hem niet zo ver vooruit zijn. Zo veel mogelijk onder de beschutting van bomen en struiken blijvend, gaat hij voorwaarts, tot zijn scherpe blik beweging bespeurt recht voor hem uit. Dan ziet hij, door de mist van dwarrelende sneeuwvlokken, enige gestalten. Het zijn de laatste mannen van de troep van Ondur.

Onwillekeurig heeft Eric zijn pas versneld, maar tegelijkertijd bedenkt hij spijtig, dat hij vrijwel machteloos staat. De troep loopt hem precies in de weg en bovendien is hun voorsprong toch te groot. Met angst in het hart over het lot van zijn mensen, die hij nu niet heeft kunnen waarschuwen, blijft hij de troep volgen. Opeens ziet Eric hoe een gestalte zich uit de troep heeft losgemaakt en met het zwaard op hem toekomt. Het blijkt Hako te zijn, die, denkend dat alles in orde is, het maar veiliger vond, zich tijdig uit de voeten te maken. Tot zijn verbazing ziet hij Eric op zijn weg en haastig vertelt deze hem wat er is voorgevallen. Zij beraadslagen samen, maar er is geen mogelijkheid, iets te ondernemen en wanhopig zoekend naar een oplossing vervolgen zij hun weg. Terwijl dit alles plaats vindt, loopt Axe eenzaam en mistroostig door de sneeuw. Overtuigd, dat Aranrod de voorkeur aan Erwin heeft gegeven, is hij weggegaan om troost te vinden in de stilte en de eenzaamheid. Triest en somber gestemd dwaalt hij rond en het enige, waarin hij nog belang stelt is, wraak te kunnen nemen op de schurkachtige Ondur, die hem zo vernederend heeft behandeld. Op zijn wandeling is hij de kloof genaderd en daar ziet hij Ondurs grote troep zwaarbewapende mannen. Hij begrijpt terstond, dat ze een of andere gemene streek van plan zijn. Eric is er niet en in zijn stemming van onverschillige gelatenheid neemt Axe een besluit. Wat heb ik nog te verliezen, redeneert hij. Hier is mijn kans met een laatste goede daad mijn leven ten offer te brengen en zo mogelijk mijn wraak op die schurk Ondur te koelen. Misschien zal Aranrod dan nog eens vriendelijk aan mij denken.

Eric en Hako blijven de troep volgen. Ze zijn het er over eens, dat Ondur en zijn bende moeten worden tegengehouden, maar weten alleen niet hoe. Ten einde raad zegt Eric: 'Het enige, dat er op zit, is, dat jij weer naar de troep terug gaat en vertelt, dat je een groot aantal zwaar bewapende krijgers hebt ontdekt, die in een hinderlaag Ondur opwachten. Zou je daar kans toe zien?' 'Ik zal het in elk geval proberen,' stemt Hako bereidwillig toe. Kort daarop echter stuiten zij op een enkel spoor, dat nog heel duidelijk zichtbaar is. Het komt uit de heuvels en gaat ook in de richting van Ondur en zijn krijgers. 'Wat kan dit te betekenen hebben?' verwondert Eric zich, terwijl hij het spoor aan een nauwkeurig onderzoek onderwerpt. Verontrust laat hij er op volgen: 'Ik heb zo het gevoel, dat het een van mijn mensen is.' Haastig gaan ze dit nieuwe spoor na, totdat Eric eensklaps als aan de grond genageld blijft staan. Voor hen uit zien ze Ondur en zijn mannen, die een halve kring hebben gevormd. Tegenover hen, op de helling, staat een eenzame figuur, een pijl op de pees, in trotse, uitdagende houding, alsof hij van plan is geheel alleen de troep het doorgaan te beletten... Axe...

Inderdaad is het Axe, die daar alleen de hele troep in de weg is getreden. Ondur doet een greep naar zijn zwaard, maar dan roept Axe luid: 'Hier is vast een kleine afrekening voor jou!' Met een potsierlijke sprong kan Ondur nog net de pijl ontgaan, die op hetzelfde moment tussen zijn voeten in de grond trilt. 'Grijp hem,' schreeuwt Ondur. Het volgende ogenblik duikt hij in elkaar en heeft een tweede pijl hem zijn helm van het hoofd geschoten, waarvan nu ook de andere hoorn is verdwenen. Razend van woede bulkt de reus zijn krijgers toe: 'Pak die onbeschaamde vlerk,' terwijl hij zelf zich angstvallig achter zijn schild verbergt. Enkele mannen komen wat meer naar voren, maar worden prompt door Axe neergeschoten. Alles gaat zo snel in zijn werk, dat de troep totaal overrompeld is. Dan klinkt Axes stem: 'Ik heb nog twaalf pijlen, wie het eerste komt, krijgt de eerste...' Maar de kerels, die nog onder de indruk zijn van Axes feilloze schietkunst, aarzelen. 'Vooruit,' buldert Ondur, terwijl hij naar voren springt, zijn schild beschermend voor zich uit houdend, 'allemaal tegelijk aanvallen!' Een paar mannen vallen, door Axes pijlen getroffen, ter aarde en haastig krabbelt de reus tierend en vloekend terug. Maar het duurt niet lang meer, of Axe heeft zijn laatste pijl verschoten. Vliegensvlug ontspant hij zijn boog en maakt er een zweep van, door aan één kant de pees los te knopen. Ondur krijgt weer moed en zijn mannen aanvurend, roept hij: 'Grijp hem levend, want ik heb met deze knaap een bepaald plannetje!' Bleek, met geen ander wapen dan zijn enkele boog, staat Axe daar en wacht de aanstormende krijgers op.

Verstard en niet begrijpend wat de jongen bezielt, om zich zo roekeloos in dit avontuur te storten, heeft Eric alles zien gebeuren. 'Dat gaat daar verkeerd,' roept hij en wil er op af stormen. Maar Hako houdt hem tegen en brengt hem in herinnering, dat hij ongewapend is. 'Wat zou je willen beginnen?' zegt hij. 'En bovendien geloof ik niet, dat ze van plan zijn, hem nu te vermoorden, zie maar...' Inderdaad hebben de kerels zich er toe bepaald, Axe te omsingelen en nu wordt hij door de bende meegevoerd. 'Misschien hebben we nog een kans,' spreekt Eric zijn gedachten uit, 'maar dan zal er heel snel gehandeld moeten worden. Durf je het aan, weer terug te gaan naar de troep, zoals we afgesproken hadden en te vertellen van die zwaar bewapende krijgers, die je in een hinderlaag zag liggen?' Hako knikt. 'Ik zal doen wat ik kan.' 'Als ze je lastige vragen stellen,' gaat de Noorman voort, 'zeg dan dat je dacht, dat er iets niet pluis was. Probeer hen op een of andere manier op te houden en tracht dicht bij Axe te komen. Misschien kun je hem helpen ontvluchten. Inmiddels ga ik mijn mannen waarschuwen en ook de eilandbewoners. Ga nu en vergeet niet, dat alles verder van jou alleen afhangt.' Met een bezwaard hart spoedt ook Eric zich weg.

Even stapt Eric stevig door en zodra zijn pad enigszins omhoog voert, kan hij Hako op zijn weg gadeslaan. Niet lang daarna ziet Eric in spanning toe, hoe Hako bij de troep is aangekomen en als hij hem druk gebarend bij Ondur ziet staan, zonder dat er iets bijzonders gebeurt, vervolgt hij snel zijn weg. Het heeft opgehouden te sneeuwen en hard lopend rent Eric naar zijn nederzetting.
Al van verre begint hij te roepen en te zwaaien, om de aandacht te trekken.
Winonah begroet hem blij, verheugd hem weer heelhuids terug te zien, maar de glimlach besterft haar op het gezicht bij het horen van wat er met Axe aan de hand is.

'Er is geen tijd te verliezen,' vervolgt Eric zijn onheilstijdingen, 'onze nederzetting en ook de overige eilandbewoners lopen groot gevaar.' Verblekend hoort Winonah van de dreigende overval... haar droom van rust en veiligheid is al weer vernietigd. Op zijn vraag vertelt ze Eric, dat Erwin met Astara, Halfra en enkele anderen op Dun Durrah is, bij Aranrod.
'Wij moeten hier zo gauw mogelijk vandaan,' zegt Eric. 'Alles moet ontruimd worden, er mag niemand achterblijven. Dan dadelijk naar Dun Durrah, ook zij moeten gewaarschuwd worden. Onze enige kans is, allen met elkaar de bossen in te vluchten, dus laat ons snel voortmaken.'

In een oogwenk is de kleine nederzetting in rep en roer. Eric dringt op grote spoed aan en Winonah heeft de hut, waar zij een korte tijd zich gelukkig voelde al verlaten. Met haar zijn Hrulf, Pum Pum en enkele anderen vertrokken. De mannen grijpen haastig wapens en de meest noodzakelijke dingen bij elkaar en volgen in kleine troepjes. Wolf blijft trouw aan Erics zijde. Als een der laatsten heeft de Noorman de nederzetting verlaten en nauwelijks is hij onderweg, of hij hoort een schorre kreet en ziet tot zijn grote schrik Hako strompelend op zich toekomen. De man is gewond en vertelt hijgend wat er gebeurd is. 'Eerst leek alles goed te gaan,' zegt hij, 'en ik probeerde met Axe in aanraking te komen. Maar toen bleek, dat Ondur mij al meteen had gewantrouwd en met de grootste moeite kon ik er tussen uitkomen om er van door te gaan. Wat er van Axe geworden is, weet ik niet. Dadelijk liet Ondur me achtervolgen en...' Op dit ogenblik ziet Eric enige mannen uit het bos tevoorschijn komen. Het zijn krijgers van Ondur. Erics mannen hebben niets gemerkt en zijn doorgelopen. Nog kan hij trachten hen te bereiken en met volle kracht davert zijn stem hun achterna: 'Hierheen! Te wapen.'

Erics geroep wordt gehoord en ogenblikkelijk komen zijn mannen aansnellen, Svein met grote passen voorop. Een fel gevecht ontstaat, waarbij Eric door het tumult heen schreeuwt: 'Vooruit, hak er maar op in, niemand mag ontkomen, want dan is het met ons gedaan!' Svein is in zijn element en vecht voor drie; ook de andere Noren weren zich geducht en weldra is het pleit beslist. 'Ziezo,' zegt Svein, 'd'r is er geen een, die het kan navertellen! Nu nog gauw even met die andere kerels afrekenen zeker? Kom, laten we dan opschieten.' 'Ja,' zegt Eric, 'we zullen wel moeten opschieten en hard ook, want nu is, door Hako's verdwijnen, Ondurs argwaan versterkt en hij kan zijn maatregelen nemen.' Terwijl de gewonden en ook Hako verzorgd worden, zijn de overigen al weer op weg naar de burcht. Daar volgt de rest en Eric drijft tot nog groter spoed aan. 'We moeten sneller vooruit komen,' roept hij. 'Tot elke prijs moeten we vóór Ondur op de burcht zijn.'

Ze kunnen echter niet zo snel opschieten als Eric zou willen, met de oude Cendrach, Hrulfje en de vrouwen. Daarom besluit Eric, met Svein vooruit te rennen, waarbij Wolf zich vanzelf aansluit. Eindelijk zien ze de burcht in de verte opdoemen en ze matigen hun stap. Voorzichtig duiken ze weg en zoeken een plaats, vanwaar ze goed polshoogte kunnen nemen. Het blijkt, dat die voorzorg niet overbodig is... 'We zijn al te laat,' zegt Eric, terwijl ze Ondurs krijgers gadeslaan, die de burcht hebben omsingeld. Plotseling grijpt Svein de Noorman bij de arm en wijst: 'Kijk... kijk daar eens!' Maar ook Eric heeft het al gezien en machteloos ballen zich zijn vuisten... Daar, voor de burcht, staat Axe als een hoopje ellende in elkaar gedoken in de koude sneeuw... Ondur, die zijn mannen tot de uiterste snelheid had aangedreven, was als eerste bij de burcht aangekomen en zijn plan was al gemaakt. Wijzend op Axe brult hij nu de mannen van Dun Durrah, die op de trans van de burcht staan, zijn dreigement toe: 'Zie je deze man? Als jullie niet vóór het invallen der duisternis de burcht hebben ontruimd, wordt hij voor jullie ogen op een mooie manier om zeep gebracht. Ik wacht tot het invallen van de duisternis, niet langer.'

Svein wil er meteen driest op los stormen: 'We kunnen hem zo maar niet aan dat boeventuig overlaten, wie weet wat ze met hem van plan zijn!' Maar Eric weet hem te bewegen, niets te ondernemen. 'Wat kunnen we doen?' zegt hij. 'Denk aan ons handjevol mensen. We zouden het maar erger maken. Ga terug en licht onze mensen in. Ze moeten terugtrekken naar de bosrand en daar voorlopig afwachten. Ik blijf hier opletten.' Inmiddels zijn op de trans van de burcht koningin Aranrod, Erwin, Astara en Halfra verschenen. In een oogwenk heeft Aranrod de toestand overzien en haar plan is al gemaakt. 'Ik ben koningin Aranrod,' roept ze Ondur toe, 'en bereid te onderhandelen...' Hier valt Erwin haar onstuimig in de rede: 'Er valt hier niets te onderhandelen: we slaan er op!' Met een gebaar legt Aranrod hem het zwijgen op en vervolgt, zich weer tot Ondur kerend, die, kennelijk aangenaam verrast, vol aandacht naar haar omhoog tuurt: 'Ik wil onderhandelen, maar op drie voorwaarden.' Ondur grijnst. 'Voorwaarden zal ik wel stellen, maar zeg maar eens op, juffertje!' Dan klinkt Aranrods stem weer. 'Ten eerste: Je krijgers trekken zich op ruim een pijlschots afstand terug.' Ondur barst in een bulderend gelach uit en zegt: 'O ja? Zo, zo, en wat nog meer?' 'Ten tweede,' gaat Aranrod onverstoorbaar voort, 'moet die jongeman Axe dadelijk goed gekleed worden. Schande over je, iemand bij deze koude zo te behandelen! En ten derde zul je geen aanval op deze burcht doen en Axe vrijlaten, dan zal ik, koningin Aranrod, mij persoonlijk aan je overgeven.' Deze woorden verwekken op de burcht grote consternatie. Allen schreeuwen dooreen en willen Aranrod beletten aan haar voornemen gevolg te geven. Maar Ondur is er erg mee ingenomen en brult: 'Goed zo, best, dat is afgesproken!' 'Dat kan ik nooit goedkeuren,' zegt Erwin hees. 'En bovendien zal die kerel zijn woord nooit gestand doen. Als er echt iemand gaat, wil ik dat zijn, Axe is mijn vriend.' Met zachte stem zegt Aranrod: 'Het is mijn wens en als koningin heb ik hierin te bevelen. Maar,' vervolgt ze, terwijl haar blik enigszins verdrietig op Erwin rust: 'Ik wil het ook als... liefhebbende vrouw.'

Verslagen kijkt Erwin Aranrod aan. Het is een harde noot om te kraken voor hem, maar vroeger of later moest toch de beslissing vallen. Manmoedig tracht hij te doen alsof hij het al had begrepen. De koningin beveelt een van haar krijgers de poort te openen. Astara probeert haar tot andere gedachten te brengen en de anderen vallen haar bij. 'Het is onzinnig en nutteloos je leven te wagen. Dat moet je toch inzien,' roept Halfra uit, maar Aranrod stoort zich niet aan hun goed bedoelde pogingen. Terwijl Erwin haar nog iets toeschreeuwt dat zij niet verstaat, loopt Aranrod met trots opgeheven hoofd de poort door, regelrecht naar Ondur. Deze staat gereed, Axe is inmiddels in de kleren gestoken en met een koord aan Ondur verbonden die rustig de nadering van de koningin afwacht. Vanuit de verte heeft Eric dit alles met grenzeloze verbazing gadegeslagen. Verontrust heeft hij de ontwikkeling der dingen gevolgd tot hij eensklaps opspringt. Een klein figuurtje komt hardlopend achter Aranrod aan en Eric herkent zijn zoon Erwin.

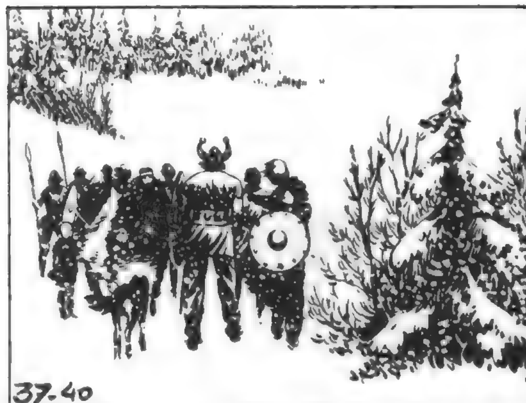

Hardlopend is Erwin Aranrod achterna gegaan en weer probeert hij haar over te halen, geen gevolg aan haar plan te geven. 'Laat mij dan gaan,' smeekt hij bijna, 'ik ben zijn vriend en wil dit juist nu voor hem doen. Jij, als koningin, hebt nog andere verplichtingen.' Even kijkt Aranrod hem aan en zegt dan rustig: 'Ga nu heen, Erwin, ik ben vast besloten.' 'Dan gaan we samen,' houdt Erwin koppig vol en samen staan ze even later voor Ondur, die nog steeds Axe aan het koord vast heeft. Trots en uit de hoogte spreekt Aranrod de grijnzende reus aan: 'Ik ben mijn afspraak nagekomen, maar jij niet, want Axe is nog steeds gebonden!' 'Nee,' zegt Ondur, 'het is niet volgens afspraak, want je bent niet alleen. Maar die knaap daar ken ik ook,' wijst hij op Erwin. 'Hij is het, die een knokpartijtje met deze Axe had om jou, hè? Wel, ik heb een nieuw voorstel, een prachtig voorstel!' Hij grijnst loerend naar Aranrod en gaat voort: 'Die knaap daar bij je houd ik ook hier en dan zal ik hen nóg een keer samen laten vechten, goed vechten, weet je! Want degeen die wint is vrij! Maar jij blijft mijn gevangene.'

Uit zijn schuilplaats slaat Eric de voor hem onbegrijpelijke gebeurtenissen gade. Hij ziet, hoe enkele krijgers van Ondur op Aranrod en Erwin toekomen en hen gezamenlijk met Axe wegvoeren. Vervuld van bange voorgevoelens rept de Noorman zich terug naar de bosrand, waar de anderen hem vol ongeduld verwachten. Als hij verslag uitbrengt van hetgeen hij heeft gezien, is de verslagenheid groot. Alleen Svein is van mening, dat ze er op af moeten om al vechtend het drietal te bevrijden, maar dat zou gezien de grote overmacht van Ondurs mannen, gelijk staan met zelfmoord. 'En vergeet niet,' zegt Eric, 'dat hun eerste werk zou zijn, wraak te nemen op de drie gevangenen. ' Vol deernis ziet Eric, hoe Winonah met moeite haar tranen terughoudt. 'Wat moeten we toch doen?' vraagt ze met bevende stem. 'Erwin, Axe en Aranrod, overgeleverd aan die woesteling, dat... dat kan toch niet!' Moeizaam brengt Eric uit: 'We kunnen niets doen, we zijn machteloos.'

Somber gestemd beraadslaagt Eric met zijn troepje, maar er rest hen niet veel keus. Teruggaan naar hun nederzetting heeft geen zin, ze zouden een al te gemakkelijke prooi vormen bij een aanval van Ondur. Tot overmaat van ramp begint het weer te sneeuwen. Het enige wat hun te doen staat, is de raad van Eric volgen en dieper in het bos een bivak trachten te maken, dat enigszins beschutting biedt. Dit is, met het oog op de vrouwen, Cendrach en kleine Hrulf, dringend nodig. Er steekt een scherpe wind op en er ontstaat een regelrechte sneeuwstorm, zodat zelfs een geharde kerel als Svein het nodig vindt, zich in zijn berenmantel te hullen.

Terwijl ze zich dus een eind dieper in het bos teruggetrokken hebben, zijn Eric en Svein op weg gegaan, om opnieuw Ondur te bespieden. Ze zien, hoe rondom de burcht nog steeds wachters lopen, maar van Ondur zelf en zijn troep is geen spoor meer te bekennen. Ook zij hebben blijkbaar een goed heenkomen gezocht voor de sneeuwstorm, die nu in nog heviger mate losbarst. De gierende windvlagen jagen zulke dichte sneeuwgordijnen op, dat Eric en Svein de burcht noch de krijgers meer kunnen onderscheiden. Dit brengt de Noorman opeens op een idee. 'Het is als een vingerwijzing,' zegt hij tot Svein. 'Deze sneeuwstorm is onze kans! Zij maakt ook óns onzichtbaar.'

Eric en Svein zoeken hun weg door de striemende sneeuwstorm, waarbij ze met moeite de richting naar de burcht houden. Hoewel met grote tegenzin heeft Svein op Erics verzoek zijn helm afgezet. 'Het is een veel te in het oog lopend herkenningsteken,' zegt de Noorman, 'en bovendien moeten we ons geheel in onze berenmantels hullen, van top tot teen, dan zijn we het beste vermomd.' Als ze dichter bij de burcht zijn gekomen en zelfs al enkele vage gestalten kunnen onderscheiden, krijgt de lange Svein bovendien nog de raad, wat gebukt te gaan lopen. Inderdaad zijn ze op deze manier niet van de mannen te onderscheiden, die daar, eveneens in dikke berenmantels gehuld, nog steeds wacht lopen. Niemand neemt enige notitie van de twee gedaanten, die nu op dezelfde manier als de wachters, langzaam en zwaar stampend tegen de kou, ook tot de wachters schijnen te behoren. De barre ijzige storm, die de sneeuw in dichte vlagen opjaagt, speelt de twee mannen in de kaart. De witte wereld verhult hun gestalten en onhoorbaar door de sneeuw stappend verwijderen zij zich weer in de richting van het bos, waar Eric vermoedt dat Ondur beschutting heeft gezocht met zijn troep. Het duurt niet lang, of het geluid van stemmen dringt door de vrieslucht tot hen door. Voorzichtig gaan ze er op af en geholpen door de bijna ondoordringbare sneeuwjacht mengen ze zich onopvallend tussen de heen en weer lopende krijgers, die, eveneens in hun berenmantels gehuld, geen onderscheid zien. Eensklaps geeft Eric Svein een duw met zijn elleboog. Niet ver van hen af zitten drie mensen dicht bij elkaar in de sneeuw gehurkt, door gewapende krijgers bewaakt.

Rustig stappen Eric en Svein door de sneeuw naar de bewakers toe, die, evenals zijzelf, op levende sneeuwpoppen lijken. Hun gezicht goed verborgen houdend onder de dikke berenmantel, wat bij de mannen, die zich eveneens tegen de sneeuw hebben ingepakt, geen argwaan wekt, zijn zij vlak voor het groepje blijven staan. 'We komen die juf halen,' zegt Eric. 'Ondur wil haar spreken. ' Zonder de minste tegenwerping wordt Aranrod aan de hoede van Eric en Svein toevertrouwd en kalmpjes wandelen ze met haar weg. Eenmaal buiten gehoor en gezicht van de krijgers, ontdekt Aranrod tot haar verbazing, wie haar bewakers nu zijn. In de nog altijd voortwoedende sneeuwstorm valt het hun gemakkelijk, zich ongemerkt uit de voeten te maken en allereerst snijdt Eric Aranrods boeien los. Hij geeft haar de raad, een eind het bos in te trekken en beduidt aan de hand van de wind, in welke richting ze moet gaan. 'Loop tot bij de ingang van het ravijn,' vervolgt Eric, 'en wacht daar tot wij bij je komen.' Met een handbeweging neemt het meisje afscheid en verdwijnt in de witte schemering. 'Wel,' zegt Svein, 'dat is mirakels goed gegaan!' 'Ja, en nu de jongens,' antwoordt de Noorman. 'Laat ons hopen, dat we die op dezelfde simpele manier vrij krijgen.'

Haastig keren Eric en Svein op hun schreden terug, in de hoop op dezelfde wijze Erwin en Axe te verlossen. Ze naderen de bewakers al, als ze tot hun schrik ontdekken, dat deze hevig aan het redeneren zijn met niemand anders dan Ondur zelf. Dadelijk begrijpen zij, dat dit niet veel goeds voorspelt en zij houden hun pas in. Maar Ondur heeft hen al in het oog gekregen en springt luid brullend op hen toe. Bliksemsnel keren Eric en Svein zich om en vluchten de nog altijd razende sneeuwstorm in. Een troep krijgers, luidkeels aangespoord door Ondur, komt hen achterna. Eric, beducht, dat de kerels op het spoor van Aranrod zullen komen, maakt een scherpe wending en rent in heel andere richting voort. De ijskoude stormwind snijdt hem in het gezicht en de dichte sneeuw belet hem het zicht. De Noorman hoort de mannen van Ondur dicht op zijn hielen en holt blindelings verder.

Even later merkt hij, dat Svein zich bij hem heeft gevoegd en samen hollen ze voort, terwijl de krijgers van Ondur, met Ondur tierend voorop, vlak achter hen aankomen. De dichte sneeuwjacht maakt het hun mogelijk, door zig-zag heen en weer te rennen, de achtervolgers het spoor bijster te maken. Zij duiken onder een groep struiken languit in de koude sneeuw en wachten roerloos. De list lukt en de krijgers snellen hun als schimmen in de witte nevel voorbij. De stemmen verwaaien in de storm en in de doodse stilte, die hen omgeeft, wachten ze nog een tijdje. Svein durft nu zijn helm weer op te zetten en voelt zich daar aanmerkelijk beter bij, zoals hij zegt. Dan gaan ze, in de beschutting van de stammen blijvend, voorzichtig in een grote boog om de plaats heen, waar ze de krijgers vermoeden. Nauwelijks een meter voor zich uit kunnen ze zien, hetgeen hun een gevoel van veiligheid geeft, maar wat ook weleens een onaangename verrassing kan opleveren. Met grote moeite kunnen zij hun richting bepalen, maar eindelijk bereiken ze toch zonder verdere tegenslag de plaats, waar de ingang van de kloof moet zijn. Inderdaad herkent Eric de plek en tot hun geruststelling is er geen spoor van krijgers te ontdekken, maar wat hen minder geruststelt, is, dat er ook geen spoor van Aranrod is te zien. 'Ze had toch in die tijd al lang hier kunnen zijn,' zegt Eric. 'Als ze maar niet door Ondur en zijn bende is ontdekt!'

'Misschien zijn de kerels hier in de buurt geweest en heeft ze zich ook onder een struik verstopt,' oppert Svein. Voorzichtig speuren ze de naaste omgeving af en gaan zelfs een eind de kloof in, maar zonder resultaat. Somber staan de beide mannen een ogenblik op adem te komen. Plotseling schiet een gedaante als een schaduw voor hen uit en verdwijnt in de sneeuwjacht. Ze rennen er achteraan, het is Aranrod. Hijgend vertelt ze, hoe Ondurs mannen haar ontdekten en achter haar aan zaten. 'Ik dacht, dat je een van hen was,' zegt ze tot Eric. 'Ze probeerden me in te sluiten, maar ik wist weg te duiken en hen op een dwaalspoor te brengen. Je moet dus tussen de krijgers zijn doorgeglipt, ze zitten hier rond om ons heen!'

'Dan zullen we proberen op dezelfde manier uit deze val te glippen,' is Erics antwoord. De sneeuwjacht is inmiddels veel minder geworden en met een bezorgde blik laat hij er op volgen: 'Maar als we niet weg zijn, voor de sneeuwstorm heeft opgehouden, zijn we er alle drie bij.'

Voorzichtig sluipt het drietal, overal dekking zoekend, voorwaarts. Het dikke sneeuwpak is hun redding. Als de mannen van Ondur hen op enige meters afstand voorbij rennen, duiken zij, dicht opeen, in de witte vacht, roerloos, tot het gevaar geweken is. Zachtjes beraadslagen zij. Nu de kans, om Erwin en Axe te redden, voorlopig verkeken is, moeten ze allereerst terug naar hun eigen groep in het bos. Na een eindeloos lijkende sluiptocht, waarbij ze nog enige keren bijna Ondur en zijn mannen tegen het lijf lopen, lukt het hun, bij het troepje in het bos te komen. Aranrod, die uiteraard de omgeving op haar duimpje kent, heeft voorgesteld, voorlopig veiligheid en beschutting te zoeken in een spelonk, die zij ergens in het ravijn weet. Dat Ondur het zoeken nog niet opgegeven zal hebben, ligt voor de hand, maar van twee kwaden moeten ze het beste kiezen. Hoewel Eric er een hard hoofd in heeft, besluit hij, dat ze moeten proberen, de spelonk te bereiken.

Aranrod geleidt het verkleumde troepje uiterst behoedzaam een eind het ravijn in. Daar, achter een boomgroep, bevindt zich een nauwe spleet, die naar een grote, ruime grot voert. Hier kunnen ze allen eindelijk weer wat vrijer ademen en zijn de vrouwen, oude Cendrach en kleine Hrulf veilig voor de vijand. Dankbaar voor de beschutting tegen wind en sneeuw, schudden ze hun natte kleren, maar als een krijger vuur wil maken, verbiedt Eric dat, hoewel ze allen behoefte aan warmte hebben. Ze installeren zich zo goed mogelijk en dan gaan Eric en Svein er weer op uit, om Ondur te bespieden. De storm is gaan liggen, maar het sneeuwt nog steeds in dikke vlokken. De twee mannen merken al gauw, dat ze terdege op hun hoede moeten zijn, want overal in het bos zijn Ondurs krijgers bezig met het kappen van bomen. Ongerust slaan Eric en Svein de verdere bedrijvigheid van de piraten gade. ‘Ze gaan hier zeker een kamp slaan,’ gromt Svein mismoedig. ‘Dat kan een vrolijke boel worden!’ Somber schudt de Noorman zijn hoofd. ‘Ik vrees, dat er iets ergers gaat gebeuren. Het lijkt er meer op, dat ze voorbereidingen treffen, de burcht aan te vallen.’

Na enkele ogenblikken te hebben nagedacht, heeft Eric zijn plan gereed. 'We moeten nu heel snel handelen,' zegt hij. 'Als Ondur aanvalt, is alles verloren. Ik zal trachten, alleen in de burcht door te dringen en dat kan lukken, zolang Ondurs mannen nog zo ver van de burcht verwijderd zijn. Hoe nauwer de kring wordt, die Ondur met zijn krijgers om de burcht trekt, hoe dichter de gelederen en hoe minder kans, er doorheen te komen. Dan zit de burchtbezetting als ratten in een val.

Nu is er nog kans, maar het zal vlug moeten gaan. Neem Wolf mee terug naar de spelonk, die kan daar nog voor bescherming dienen. Dan zoek je enkele flinke kerels uit en ga je voorzichtig achter Ondurs mannen aan. Maar blijf zo ver mogelijk uit de buurt van de gevangen jongens, anders moeten die het bezuren. Dan doe je een schijnaanval! en sticht zoveel mogelijk verwarring onder de krijgers, maar begeef je niet nodeloos in gevaar. Vergeet niet, Svein,' zegt Eric, die zijn lange vriend maar al te goed kent, met nadruk, 'dat we zuinig op onze mannen moeten zijn.' Svein knikt meesmuilend en de Noorman vervolgt: 'Het teken om tot handelen over te gaan, zal een brandende fakkel zijn, waarmee ik van een der torens zal zwaaien. Daarna doen we aan de tegenovergestelde zijde, vanwaar jij bezig bent, een snelle uitval, in de hoop er doorheen te breken. Afgesproken?' 'In orde,' zegt Svein opgewekt. Eric doet zijn donkere berenmantel uit en geeft hem aan Svein mee. 'Die hindert me maar in mijn bewegingen en steekt ook te veel af,' zegt hij. Met een: 'Zorg, dat ze je niet te pakken krijgen,' gaat de Noorman op weg, om zijn gevaarlijke taak te volbrengen.

Voorzichtig sluipt Eric, het zwaard in de vuist, door het besneeuwde bos. Het gemis van zijn berenmantel doet zich voelen, hij heeft het behoorlijk koud. Maar dit verhindert hem niet zijn ogen de kost te geven en zo ziet hij dat zijn vermoeden juist is. Ondurs piraten zijn in snel tempo bezig, stormtorens en ruwe ladders te maken van haastig gevelde bomen. Ze doen dit heel listig, zodanig verborgen, dat de bewoners van de burcht Dun Durrah het niet kunnen zien. De Noorman zoekt, om een zo kort mogelijke oversteek te hebben, een plek, waar het woud het dichtst de burcht nadert en hier ontdekt hij, dat er al een grote kring van krijgers om de burcht is gelegerd. Dit is een wel zeer gevaarlijke toestand, wat Erics plan betreft. Hij trekt zich enigszins terug en pijnigt zijn hersens over een manier, die open vlakte over te steken, zonder dat Ondurs kerels hem te pakken krijgen. Het zal wel een wedren met de dood worden, denkt hij grimmig. Een licht gerucht treft zijn oor en tegelijkertijd klinkt een ruwe stem: 'Hé, wat moet dat daar?' Razendsnel wendt hij zich, liggend in de sneeuw om, en staart recht in het vlak bij hem opgedoken gezicht van Ondur.

Ondur is zeker niet minder verbijsterd dan Eric zelf bij het aantreffen van zijn vijand op deze plaats, waar hij hem allerminst verwacht. Maar Eric is zich bewust van het doodsgevaar, waarin hij zich bevindt en herstelt zich ogenblikkelijk. In een flits handelend, gedreven door de drang naar zelfbehoud, schiet hij overeind en stormt op Ondur in, die niet eens de kans krijgt, om zijn zwaard te grijpen. Als een kanonskogel vliegt hij op de logge kerel af en voor deze weet wat er gebeurt, geeft hij in het wilde weg een houw met zijn zwaard en springt pijlsnel opzij tussen het geboomte. Of hij Ondur geraakt heeft, weet hij niet. Gebukt rent hij er van door, terwijl op Ondurs gebrul diens krijgers komen aanlopen. Nu of nooit, denkt de Noorman. Nu moet ik de ren wagen! Inderdaad is dit een kans uit duizenden, nu vele krijgers hun post hebben verlaten, om naar Ondur toe te snellen, die klaarblijkelijk toch door Erics zwaard geraakt is. De verwarring is groot en hiervan maakt de Noorman een dankbaar gebruik. Laag tussen de bomen door rennend, gaat hij in een boog op de open vlakte af; er is niemand. Zijn plan schijnt te lukken. Dan, op enkele passen afstand van de bosrand nog, hoort hij een schelle alarmkreet en vlak voor hem duikt een krijger op, die met de speer in de vuist hem de weg verspert.

Zonder zich ook maar één moment te bedenken, stormt Eric voort, recht op de piraat toe. Hij slaat de half opgeheven speer opzij en loopt de man ondersteboven. Vlak naast hem slaat een speer in de grond, van links en rechts klinken hollende voetstappen, maar de Noorman raast door, de open vlakte op in het volle gezicht van zijn talloze vijanden. Ondanks de koude parelt het zweet hem op het voorhoofd. Hij hoeft niet om te kijken om te weten, dat hij gevolgd wordt; pijlen suizen rakelings over en langs hem heen, hier en daar glijdt een speer door de sneeuw. Nog nooit tevoren heeft Eric zo gerend, nog nooit leek hem een afstand zo eindeloos lang. Zijn blikken hechten zich vast aan de hoge wallen van Dun Durrah, waar talloze open ogen zijn doldrieste doorbraak angstig gadeslaan. Als het hem maar gelukt, binnen schotsafstand van Aranrods krijgers te komen, is hij veilig.

Het geluid van de voetstappen achter hem verflauwt. Hij meent zijn doel al bereikt te hebben, dan voelt hij een doffe klap hoog tegen zijn linker schouder... een felle pijn... Alles draait voor zijn ogen, hij hoort een schelle kreet en meent een ogenblik wazig het gezicht van Halfra tussen de krijgers op de muren te zien. Hijgend strompelt hij nog enige stappen voort, dan knikken zijn knieën onder hem ineen en hij zakt weg in het zachte, smetteloze sneeuwdek.

'Boogschutters voor! Houdt die schurken op afstand!' klinkt Halfra's stentorstem en voor dat iemand hem kan tegenhouden, laat hij zich pardoes van de muur vallen en stormt luid brullend op de liggende gestalte van de Noorman toe. Over hem heen flitsen snel de pijlen, de vijand tegemoet en de piraten, die al meenden hun prooi bemachtigd te hebben, trekken zich tierend terug. Op hun beurt beginnen ze nu de stoutmoedige Halfra te bestoken, maar als door een onzichtbare hand beschermd sleept de trouwe kerel zijn koning door de sneeuw. Nog slechts enkele meters! Er barst al een donderend gejuich los van de wallen, om plotseling plaats te maken voor een benauwende stilte. De dappere Yarl wankelt eensklaps. Een pijl heeft zich in zijn rug geboord. Nog wil hij voortgaan, maar Eric ontglipt aan zijn greep. 'Mannen van Dun Durrah, redt... redt de koning,' stoot hij vertwijfeld uit. Zijn trouwe ogen zoeken het gezicht van Astara. 'Mijn vrouwe, vaarwel...' stamelt hij. Dan zakt hij naast het lichaam van zijn vorst ineen en rood kleurt zich de sneeuw...

Als Eric bij kennis komt, bevindt hij zich in een vertrek op Dun Durrah. Hij ziet Astara's vriendelijke blik op zich gericht en enkele krijgers staan terzijde. Hoewel zijn schouder al vakkundig verbonden is, blijkt, dat hij toch niet lang bewusteloos is geweest. Snel komt hij overeind, nog wat bleek en suizebollend en trekt zijn kleren weer aan. Intussen vertelt Astara, hoe de trouwe Yarl Halfra hem op heldhaftige wijze het leven heeft gered. 'Het leek eerst,' vervolgt ze met een lichte trilling in haar stem, 'dat hij met zijn eigen leven moest betalen, maar... hij leeft gelukkig, al is zijn verwonding ook zeer ernstig.' Diep ontroerd begeeft Eric zich dadelijk naar het vertrek waar zijn toegewijde vriend roerloos ligt uitgestrekt. Halfra is er inderdaad slecht aan toe en Eric bedenkt wanhopig, dat een kundige heelmeester hem misschien zou kunnen redden. Dan schiet hem plotseling iets te binnen, dat ook geen uitstel kan lijden. Het teken moet aan Svein worden gegeven. Als dit niet dadelijk gebeurt, kan het gunstige ogenblik voorbij zijn. Maar wat met Halfra te beginnen! De zwaargewonde meenemen bij de uitval uit de burcht betekent een grote belemmering in hun bewegingen en belet een snelle aftocht. En ze kunnen hem toch ook niet achterlaten. De Noorman wikt en weegt. Hij moet een besluit nemen. De tijd dringt, en hij overweegt, dat het meenemen van de gewonde Yarl de hele uitbraakpoging kan doen mislukken. Maar dan ineens weifelt hij niet langer. Wat hun lot ook zij, het teken aan Svein wordt gegeven.

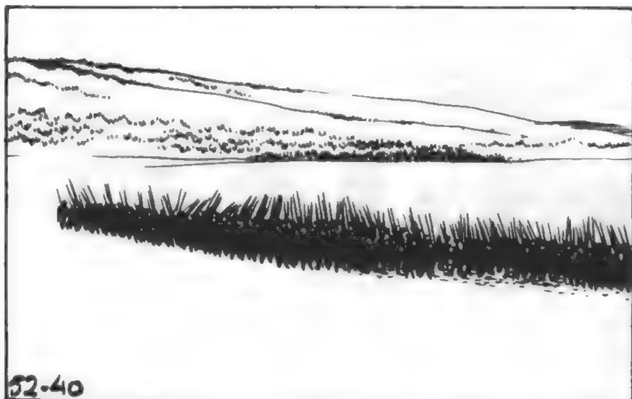

Even later heeft een krijger van Dun Durrah een der torens beklommen, om het teken te geven, dat Svein in actie zal doen komen. Met zijn beide handen zwaait hij een grote brandende toorts heen en weer. Met gespannen aandacht gluurt Eric naar de mannen van Ondur. Nu moet blijken, of Svein op zijn post en in staat is, de gegeven opdracht uit te voeren. Tot Erics voldoening ziet hij inderdaad hoe er eensklaps beweging in de kring van de belegeraars komt en de krijgers daar allen naar een bepaald punt snellen. 'Allen de burcht verlaten,' roept Eric. Terwijl zijn bevelen als bliksemschichten her en der vliegen, begeeft hij zich als eerste buiten de burcht, het zwaard gevechtsklaar in de hand, om, als de krijgslist mislukt, de eerste stoot op te vangen.

De uittocht uit de burcht is begonnen. Allen, ook vrouwen en kinderen gaan mee. En dat duurt wel even. Halfra, op een draagbaar vastgesnoerd, wordt voorzichtig naar beneden gelaten en nog steeds is geen der mannen van Ondur op komen dagen. 'Svein doet zijn werk goed,' stelt de Noorman vast, 'maar hoe lang kan hij het nog volhouden.' Tergend langzaam voltrekt zich de uittocht van de mensen van Dun Durrah en tot het uiterste gespannen elk ogenblik verwachtend de tierende bende op zich af te zien komen, tuurt Eric over de sneeuw in de verte.

Svein kwijt zich blijkbaar op voorbeeldige wijze van zijn taak, want nog steeds zijn er geen krijgers van Ondur verschenen. Wel is er heel in de verte rumoer waarneembaar, maar de lange stoet trekt ongemoeid over de vlakte tussen de burcht en het woud. Met Halfra op de draagbaar, vrouwen en kinderen, omgeven door een haag van krijgers, slaagt de uittocht boven verwachting. Al lijkt het dan ook een gewone wandeling door de sneeuw, als een veer zo gespannen loopt Eric met het hoofd van Dun Durrah-krijgers voorop. Zijn scherpe, speurende blik glijdt onophoudelijk over de besneeuwde vlakte en langs de bosrand, maar hij kan niets verdachts ontdekken. Tot er opeens naast hem een zucht klinkt. De hoofdman der Durrah-krijgers zakt, door een pijl getroffen, in de sneeuw. Op hetzelfde ogenblik waait hun een schelle strijdkreet tegemoet en duiken aan de bosrand de aanvallers op.

Terwijl de pijlen op hen toesuizen over de kale steenvlakten, gaan Eric en de mannen van Dun Durrah op zijn bevel bliksemsnel tot de aanval over. Een groep krijgers schaart zich om Halfra en om de jammerende vrouwen en kinderen, en Eric stormt met zijn mannen driest op de aanvallers in. Een hevig gevecht ontstaat tussen de bomen, waarbij de krijgers van Dun Durrah zich zo geducht weren dat het lijkt alsof het hun lukt door de horden van Ondur heen te breken. Maar er komen steeds nieuwe troepen van Ondur uit de bossen tevoorschijn en tenslotte wordt het dappere groepje vluchtelingen uiteen gedreven. Eric, die steeds bij de mannen is gebleven, die Halfra beschermen, ziet dat het geen nut meer heeft, volgens een bepaald plan te vechten. 'Vlucht, wie kan,' schreeuwt hij. 'Ieder voor zich!' en in paniek tracht iedereen een goed heenkomen te zoeken.

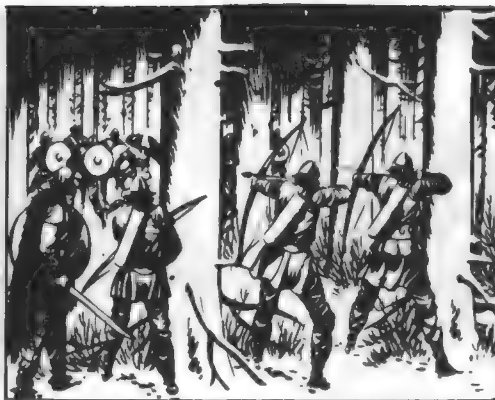

Op hetzelfde ogenblik klinkt er een hevig geschreeuw en rumoer uit het bos en ziet Eric de lange gestalte van Svein Langtand, gevolgd door zijn troepje, komen aandraven. Dit bezielt de Noorman met nieuwe moed en onder zijn leiding wijzigt zich het strijdbeeld volkomen. Niemand denkt er meer aan, te vluchten, integendeel, de gevechten worden met felheid voortgezet. 'Houdt vol, mannen,' roept Eric, die, vooraan in het gevecht, menig krijger van Ondur in de sneeuw doet vallen. In een verwoede strijd lukt het hem en Svein, met Halfra en de begeleidende krijgers er tussen uit te glippen. Tussen de stammen van het woud is de duisternis al ingetreden en aldus begunstigd bewegen zij zich met hun moeilijke last omzichtig voorwaarts. 'Probeer hem nu veilig naar de grot te krijgen,' zegt Eric tegen Svein. 'Ik ga terug en zal trachten de rest van onze mannen bij elkaar te houden, om met hen de vrouwen en kinderen eveneens in veiligheid te brengen.'

Eric keert terug en begeeft zich opnieuw tussen de vechtenden. Het gaat er heet toe, maar hij slaagt er in, de vrouwen en kinderen, omgeven door een groepje krijgers, buiten het strijdgewoel te loodsen. Enigen van Ondurs mannen zetten de achtervolging in, maar Eric heeft de krijgers, die het dichtst bij hem in de buurt vochten, om zich heen verzameld. Hij haalt snel de boogschutters er tussen uit en onder zijn leiding dekken ze, al schietend, de aftocht van de groep krijgers, die de vrouwen en kinderen onder hun hoede hebben.Meer en meer wijkt de vijand terug en tenslotte geeft Eric bevel, zo vlug mogelijk achter de voorgaande troep aan te gaan. Intussen is het helemaal donker geworden en mede daardoor is het strijdrumoer allengs verstomd. Onder voortdurende waakzaamheid terugtrekkend, zijn Eric en zijn boogschutters weer bij de troep gekomen en hier luisteren zij enige ogenblikken aandachtig, of ze nog gevolgd worden. Ook bestaat de mogelijkheid, dat er hier en daar verspreide krijgers van hun eigen troep tevoorschijn komen. Maar alles blijft rustig en daar ze allereerst de vrouwen en kinderen in veiligheid willen brengen, zetten ze zonder dralen hun tocht voort. De moeilijke opdracht ligt voor hen, veilig en wel, zij het langs een omweg, naar de grot te komen.

Het is een trieste tocht in de kou en de duisternis. Kinderen huilen zachtjes en allen komen slechts uiterst langzaam vooruit. De krijgers van Durrah weten de weg en leiden de troep langs onbekende paden en door het ijskoude water van een beek, om mogelijke achtervolgers het spoor bijster te doen worden. Zodoende moeten ze ook nog een grote omweg maken, maar eindelijk naderen ze dan toch het doel. Bij de grot komen Winonah en Svein hen al met sombere gezichten tegemoet. Vervuld van bange voorgevoelens is Erics eerste vraag: 'Hoe gaat het met Halfra?' Winonah slikt even. 'Afgelopen...' zegt ze met verstikte stem. Een droge snik klinkt op. Vrouwe Astara wendt zich bruusk om en verdwijnt stil in de duisternis. Een ogenblik staat de Noorman roerloos... dan recht hij zijn schouders en begeeft zich naar de hoek van de grot, waar Halfra ligt. Lang, heel lang staart Eric naar het bleke gelaat van de dappere Yarl, een zijner trouwste vrienden. 'Vaarwel,' fluistert hij, 'je gaf voor mij je leven, oude, getrouwe kameraad. Ook jij bent mij ontvallen... zoals al zovelen... Maar jouw dood zal vergolden worden.'

In de grote, diepe grot heerst een sombere, gedrukte stemming. Het is er donker en koud, daar het te gevaarlijk zou zijn een vuur aan te leggen. De vrouwen en kinderen zitten triest bijeen, alleen vrouwe Astara blijft onzichtbaar. Het gebrek aan eten en drinken laat zich geducht voelen. Eric wil gebruik maken van de duisternis en geeft aan enkele mannen van Dun Durrah opdracht, te proberen, de rest van hun hier en daar verspreide krijgers op te sporen en ook naar de grot te brengen. Tegen Ondur valt er niet veel te beginnen, met de beide jongens als gijzelaars in zijn macht. Wel zendt Eric verspieders uit, om na te gaan, wat Ondur uitvoert, maar dat is voorlopig alles. De flauwe hoop van de Noorman, dat er iets te bereiken zou zijn via een vluchtgang van Dun Durrah, wordt door Aranrod de bodem ingeslagen. 'Wij hebben op Dun Durrah geen vluchtgang,' zegt ze met een moedeloos gebaar. De dringende behoefte aan voedsel brengt Eric op het idee, gedurende de nacht naar hun eigen kleine nederzetting te gaan. 'Wij hebben daar nog allerlei voorraden. Als we een beetje geluk hebben, kunnen we die daar weg halen,' is zijn voorstel. Hij zoekt al een troepje flinke kerels uit, als er een besneeuwde verspieder terug komt en meldt, dat Ondurs mannen de Noorse nederzetting in brand hebben gestoken. En als om de maat vol te maken, gaat hij voort: 'Ik kon nog juist door de weer opnieuw dichtneervallende sneeuw waarnemen, dat Ondur met zijn krijgers bezit heeft genomen van Dun Durrah.'

Bij het bericht dat Ondur bezit genomen heeft van Dun Durrah slaakt Aranrod een woedende kreet. Eric knikt gelaten. 'Het was te verwachten, laten we blij zijn dat het merendeel heelhuids er tussenuitgekomen is.' 'Maar Axe en Erwin,' stoot Aranrod uit. 'Ondur is iets met hen van plan. Die duivelse kerel wil hen elkaar laten vermoorden in een tweegevecht en dat zal wel gauw gebeuren nu hij de burcht heeft.' Erics handen ballen zich tot vuisten in machteloze wanhoop. Ondur heeft alle troeven in handen, ze kunnen niets doen, niets. Een slanke vrouwengestalte voegt zich bij het groepje, het is Astara. Ogenschijnlijk is zij zichzelf weer volkomen meester, maar Eric schrikt als hij de vreemde blik in haar ogen opmerkt. 'Ondur is met zeven schepen gekomen,' richt zij zich tot de Noorman. 'Die schepen liggen ergens onder bewaking aan de kust.' Verrast kijken de anderen haar aan. 'Je hebt gelijk, Astara,' zegt Eric. 'Wanneer wij die schepen zouden kunnen veroveren...' 'Ga dan, heer,' valt ze hem in de rede, 'ga voor het te laat is, voor Ondur zijn duivelsspel met die twee knapen begint. Het is hun laatste kans.' Eric knikt kort. 'Ik zal een kleine troep uitgelezen krijgers meenemen en proberen,' zegt hij grimmig en de onheilspellende gloed in Astara's ogen ziende vervolgt hij: 'Heb je wellicht lust ons te vergezellen?' Langzaam schudt zij het hoofd. 'Ik wacht mijn tijd af, heer koning,' antwoordt zij. Onderzoekend kijkt Eric haar aan en voelt dat er meer achter deze woorden schuilt. De vreselijke betekenis hiervan zou hij later beseffen... te laat.

Bij het eerste ochtendgloren gaat Eric met Svein en het uitgelezen groepje krijgers op weg. Het heeft de hele nacht gesneeuwd en de mannen laten een diep spoor na hetgeen Eric maar half bevalt. Van zijn krijgers die er gedurende de nacht in geslaagd zijn de resten van de Dun Durrah krijgsmacht naar de grot te brengen, weet hij dat er nog troepjes piraten in de buurt zijn. Met de grootste omzichtigheid gaan zij voort, waarbij een ervaren krijger van Dun Durrah hen de weg wijst. Ze weten niet bij benadering in welke richting zij de schepen van Ondur moeten zoeken, en blijven zo dicht mogelijk bij de kust. Dan zien zij eensklaps ver voor hen uit een dunne rookspiraal opkringelen. Op hun hoede vervolgen zij hun weg. Door de ijle stilte van het sneeuwlandschap klinken stemmen tot hen door en zijn krijgers achterlatend sluipt Eric alleen met Svein vooruit.

Zo dicht als ze maar durven, sluipen Eric en Svein naderbij. 'Oei,' gromt Svein, 'dat zijn er meer dan ik dacht.' Ze bekijken het kamp van de piraten, die van de zeilen een soort tent hebben gemaakt. Er brandt een vuur en de kerels schijnen zich volkomen op hun gemak en onbedreigd te voelen. Eric schudt zijn hoofd. 'Met een gevecht zullen we niets bereiken, want we kunnen nooit ongemerkt een omsingeling tot stand brengen, daarvoor kunnen we hen niet dicht genoeg naderen. Maar ik weet iets anders, luister!' Eric fluistert wat en Svein knikt instemmend, waarna zij voorzichtig terugtrekken en zich weer bij hun wachtende mannen voegen. De bewakers van de schepen vervelen zich niet zo zuinig. Er is niets, waarvoor ze de schepen zouden moeten bewaken en de meesten zijn dan ook danig uit hun humeur, dat juist zij uitgezocht zijn voor dit ondankbare baantje. Dan, opeens wordt de stilte verbroken door een uitdagende strijdkreet. De bewakers springen overeind en enkelen die met pijl en boog gewapend zijn, schieten in het wilde weg. Maar voor ze hun doel kunnen kiezen, zijn er al verscheidenen ineen gezakt, getroffen door Erics snelle boogschutters. In een oogwenk is het kamp in rep en roer en rennen de kerels dooreen onder het slaken van de kreet: 'Overval, overval!' Maar er klinkt één machtige stem boven hun geschreeuw uit. 'Mannen van Ondur! Jullie zijn omsingeld! Strek de wapens voor Eric, de koning der Noren, die je hier voor je ziet.' De haren fladderend in de wind, staat de Noorman, boven op een rots en met een dreigende klank in zijn stem gaat hij voort: 'Ondurs benden zijn verslagen, je bent aan onze overmacht overgeleverd. Kies: eervolle overgave, of... de dood.'

De krijgers aarzelen... maar tot Erics opluchting duurt dit slechts enkele benauwende momenten. Achter de rotsen staan de door Eric handig opgestelde boogschutters en als de kerels dit zien, gevoegd bij Erics zelfverzekerde houding, laten ze de moed zinken. Koel en uiterlijk volkomen rustig beveelt de Noorman de piraten, hun wapens op een hoop te gooien en één voor één buiten het kamp te komen. Even onverstoorbaar en koelbloedig stapt Svein Langtand naar beneden, om de gevangenen in ontvangst te nemen en de verschijning van de Saksische reus werkt afdoende. Als de zeerovers eenmaal hun wapens en schilden hebben afgelegd, is de rest kinderspel. De kerels merken pas, dat ze zijn beetgenomen, als het kleine groepje boogschutters tevoorschijn komt, maar dan is het te laat. Eric laat de aanvoerder bij zich komen en deze begint een grote mond op te zetten om zijn woede en spijt te luchten. Maar als hij de koude glans in Erics ogen bespeurt, zingt hij al gauw een toontje lager. 'Als jullie verder geen last veroorzaken, kun je op een behoorlijke behandeling rekenen,' zegt Eric met verheffing van stem, 'maar wee degene, die het minste of geringste wil uithalen! Voor hem is geen genade!' De piraten zitten bedremmeld in de sneeuw, bewaakt door Erics boogschutters en de reusachtige Svein, die als de verpersoonlijkte dreiging boven hen uit torent. Eric overdenkt inmiddels, dat dit gedeelte van zijn plan nu wel goed geslaagd is, maar hoe moet hij de zeven schepen weg krijgen? Er zijn dertig gevangenen en zij zijn met hun zestienen. Hoogstens twee boten zou hij van roeiers kunnen voorzien. Peinzend staart hij voor zich uit en plotseling, als hij de krachtige wind door zijn haren voelt, komt er een gewaagde gedachte bij hem op. 'De wind is in de goede richting,' mompelt hij. Even dwaalt zijn blik over de schepen; dan richt hij zich op. Zijn plan is gereed en met een vermetele glimlach begeeft hij zich naar de ligplaats.

Als Eric met Svein zijn plan bespreekt staart de lange Sakser hem met verbazing en ontzag aan. 'Nou Noorman, dat is een sterk stukje wat je daar uit wilt halen, maar ik ben ervoor te vinden,' grijnst hij. Snel volgen Erics bevelen elkaar op en worden de boten door de verbouwereerde mannen zodanig met elkaar verbonden dat er twee naast elkaar voorop gaan. Daarachter worden er ook weer naast elkaar drie bevestigd en weer daarachter nog twee. De beide voorste schepen worden met de gevangenen bemand die als roeiers de wind een handje moeten helpen. Veel moeite zal hun dit vooralsnog niet kosten, want de wind is krachtig en in de goede richting. Eric en Svein houden vanaf de middelste boot in de tweede rij van hun zonderlinge sleep letterlijk en figuurlijk een oogje in het zeil. Hoewel de zee wat woelig is gaat het boven verwachting vlot. Erics enige zorg is of hij nog op tijd zal komen om Erwin en Axe te redden. Zijn hele stoutmoedige plan, om de buitgemaakte schepen tegen Ondur uit te spelen ten behoeve van de beide jongens, is waardeloos, als de tweekamp al zou zijn begonnen. Maar het lot is hem ditmaal niet gunstig gezind, want terwijl hij onderweg is komt in de grot een verspieder ademloos binnenrennen. 'Er is daar op het binnenplein van Dun Durrah iets bijzonders aan de hand,' hijgt hij. 'Grote hemel,' valt Aranrod hem in de rede. 'De tweekamp. Als het maar geen voorbereidingen zijn voor het houden van de tweekamp.'

Met de verspieder, die hun de weg wijst, gaan Winonah, Astara, Aranrod en enkele krijgers naar een hoogte, vanwaar ze een goed zicht hebben op Dun Durrah. Inderdaad heerst er buitengewone bedrijvigheid op de binnenplaats. Ze zijn het er dan ook allen over eens, dat het geen twijfel lijdt, of dit zijn toebereidselen, voor die fatale tweekamp tussen Erwin en Axe. 'Was Eric nu maar hier,' verzucht Winonah. 'De laatste kans op redding voor de jongens is, dat hij de schepen heeft kunnen bemachtigen!' 'Hij kan er in geslaagd zijn, maar te laat komen!' roept Aranrod wanhopig uit, niet beseffend, hoe waar dit is. Astara, die tot nog toe gezwegen heeft, wenkt met de hand. Een plotselinge activiteit schijnt zich van haar te hebben meester gemaakt. 'Er is nog één kleine kans,' zegt ze. 'We moeten de beide knapen redden. Doe zoals ik zeg en laat de rest aan mij over.' Even trilt haar stem, als ze voortgaat: 'Ik zal er heen gaan met een vredesvlag om te onderhandelen. Doe niets en wacht rustig af.' Allen trachten haar van dit plan af te brengen. 'Het is onuitvoerbaar, nodeloos gevaarlijk.' Maar Astara blijft onwrikbaar bij haar besluit. 'Laat de krijgers verzamelen en afwachten. Heb vertrouwen! Vaarwel...' Dan gaat ze, met een aan een speer gebonden doek als vredesteken, alleen de vijand tegemoet.

Zonder moeite kan Astara met haar vredesvlag Dun Durrah binnenkomen, waar zij door een ruwe zeeschuimer voor Ondur geleid wordt. In een oogopslag overziet zij de situatie: De twee ongelukkige jongemannen, die al in het strijdperk staan, de boogschutters er omheen, klaar voor een dodelijk schot, zodra een van de vrienden buiten de kampplaats zou treden, de dichte kring van haveloze, ongure toeschouwers en, ondanks de verwonding, welke Eric hem toebracht, Ondur zelf, wreder en machtiger dan ooit. Er valt een stilte over de binnenplaats als Astara met heldere stem zegt: 'Je zult het wel vaker bij de hand gehad hebben, Ondur Ivarson, dat tegenstanders tot je kwamen met de vlag des vredes om te onderhandelen... om je erbarmen af te smeken. Maar Ondur Ivarson onderhandelt niet en schenkt geen genade, nietwaar?' De bijtende toon van deze woorden ontgaat de rover niet en loerend neemt hij de trotse edelvrouwe voor zich eens wat nauwkeuriger op. 'Wees niet ongerust, Ondur Ivarson! Ik, Astara, leenvrouwe van Eric, koning der Noren, zal je geen gunsten pogen af te smeken. Ik ben alleen gekomen om die twee jonge Noren te redden! Zie toe, Ivarson, zomin als jij bekommer ik mij thans om deze vlag des vredes.' Met een snelle beweging rukt zij de groezelige witte lap van de speerschacht en smijt hem als een vod in de sneeuw. Ondurs ogen flikkeren verdacht. Zijn hand tast naar zijn zwaard en bliksemsnel rijst hij op. Maar vlugger nog is Astara. 'Axe! Erwin! Redt jezelf!' schalt haar stem. Gelijktijdig heft ze de zware speer en voordat iemand beseft, wat er gaande is, stoot het wapen recht in Ondur Ivarsons verdorven hart.

De aanslag op hun onoverwinnelijke hoofdman komt voor het merendeel der piraten zo overrompelend dat ze te verbijsterd zijn om zich te verroeren en voor zij de gelegenheid krijgen hun woede en wraakzucht op Astara te koelen zorgen Axe en Erwin voor de tweede verrassing. Als een man heffen de twee jonge kemphanen hun zware slagbijlen. De boogschutters ter zijde van de kampplaats krijgen de eerste klappen op te vangen. 'Jullie kijken toch zo graag naar een gevecht, gespuis!' tiert Erwin door het dolle heen, 'nou, kijk dan goed!' Fluitend baant het scherm van hen beiden een pad door de ontstelde piraten die op deze gang van zaken allerminst verdacht waren. Astara duikt achter de twee jonge Noren op en het drietal stormt door de ontstane bres in de kring van de krijgers op de wallen toe. Pijlen en speren suizen hen om de oren, eerst nu komen de piraten in beweging en de hele horde zet tierend de achtervolging in. 'We halen het niet... we halen het niet,' hijgt Astara, bleek als een dode. Zwijgend springen de jongemannen op de borstwering en Erwin reikt Astara de helpende hand. 'We zijn er zo, vrouwe,' fluistert de prins hees, terwijl hij wegduikt voor een laag snorrende pijl, dan slaakt Erwin een gesmoorde kreet. 'Astara! Vrouwe...' stoot hij vertwijfeld uit. De jonge vrouw poogt nog krampachtig zijn hand vast te houden. Haar lippen vormen klankloze woorden. Even zweeft er een glimlach rond haar mondhoeken, dan glijdt haar donkere hoofd achterover. De speer heeft haar werk gedaan.

'Voort dwaas! Hier valt niets meer te redden!' schreeuwt Axe, wanneer hij ziet, dat Erwin van plan is Astara – de aanstormende vijand ten spijt – over zijn schouder te nemen. Woest grijpt Axe zijn tegenstribbelende vriend beet, werkt hem over de borstwering en laat ook zichzelf naar beneden tuimelen. De dikke sneeuwlaag breekt hun val en terwijl de pijlen en speren van de piraten beangstigend dicht om hen heen snorren, rennen zij voor hun leven. Bij tientallen tegelijk springen de zeerovers hen na. Met tranen in de ogen, mopperend op zichzelf, op Axe en op iedereen poogt Erwin zigzag lopend naast Axe de beschutting van de bosrand te bereiken. Ontelbare paren ogen slaan daar de gewaagde vluchtpoging van de beide knapen angstig gade. Opeens zien de mannen van Dun Durrah een der twee vluchtenden struikelen en vallen. Zij kunnen op die afstand niet uitmaken, wie het is, maar één is er, die gegrepen wordt door een angstig voorgevoel. Er klinkt een snerpende kreet en de verbaasde krijgers zien het ranke figuurtje van Orisia naar voren springen. 'Erwin!' fluistert ze en zonder te bedenken, stormt zij regelrecht het gevaar tegemoet.

Als Orisia, in haar zorg om Erwin, regelrecht de krijgers van Ondur tegemoet rent, springt ook Aranrod naar voren. Er moet onmiddellijk iets gedaan worden, daar anders het meisje en de twee knapen, daar op de besneeuwde vlakte, een zekere dood wacht. Hoewel zij weet, dat een openlijke strijd van het handjevol mannen tegen Ondurs piraten bijna zeker hun ondergang betekent, aarzelt zij geen ogenblik. En als zij haar strijdkreet aanheft en de beschermende bosrand verlaat, stormen haar eigen krijgers en de overgebleven mannen van Eric achter haar aan, vol bewondering voor de vrouw, die bij het ontbreken van een mannelijke aanvoerder, onvervaard de leiding over hen genomen heeft. De piraten zijn de vluchtelingen bijna tot schotsafstand genaderd, als de eerste pijlen van Aranrods troep hen tot stilstand dwingen. In het voorbijrennen heeft Aranrod gezien, hoe Axe en Orisia de hinkende Erwin tussen zich ingenomen hebben. 'Breng hem in veiligheid! Naar de bosrand!' schreeuwt zij nog en stort zich dan in het gevecht, dat ontbrand is tussen haar eigen mannen en de benden van Ondur. Op hetzelfde ogenblik naderen door het bos twee krijgers. Het zijn Eric en Svein, die de boten en de gevangenen onder bewaking aan de kust hebben achtergelaten. Als het krijgsrumoer uit de verte hun oor treft, blijven ze staan en over Sveins gelaat trekt een brede grijns. Maar dan maant Eric hem tot doorlopen en zegt bezorgd: 'Dan hebben ze het dus toch op een openlijke strijd laten aankomen! Dat kost ons alleen onze mensen en winnen doen we het tegen die overmacht toch nooit! Kom mee, Svein! We moeten erop af! Anders wordt het een slachting!'

Eric en Svein stormen door het bos in de richting van het krijgsrumoer. Bij de bosrand staan een paar eenzame figuren, die gespannen de strijd op de besneeuwde vlakte volgen. 'Winonah!' roept Eric. Het volgende ogenblik is zij in zijn armen. 'Oh, Eric, de goden dank dat je terug bent! Alles is zo vreselijk hier!' En met hortende stem vertelt Winonah hem van de dood van Ondur en het vreselijke einde van Astara. Eric is diep onder de indruk, maar er is weinig tijd om zich aan overpeinzingen over te geven. 'Keer direct terug naar de grot!' zegt hij tot Winonah en Orisia, 'en neemt Erwin met jullie mee!' Het gezicht van de knaap betrekt. 'Maar Fadir,' zegt hij, 'ik kan best met je mee, ik kan al weer lopen!' Met een pijnlijk vertrokken gezicht doet hij enkele passen. Maar Eric is onverbiddelijk en, gesteund door Orisia, volgt Erwin zijn moeder het bos is. 'Kom mee, Svein!' roept Eric en met getrokken zwaarden stormen de beide mannen de vlakte op. Daar is de strijd in volle gang. Dapper trachten de mannen van Dun Durrah en die van Eric stand te houden tegen de horden van Ondur, die verre in de meerderheid zijn. Eric en Svein storten zich tussen de vechtenden. Svein haalt zijn hart op. Hij maait om zich heen en doet de ene tegenstander na de andere in de sneeuw bijten. Maar ook hij beseft, dat dit een hopeloze strijd dreigt te worden. 'Wat moet dat worden?' hijgt hij naar Eric, die juist een reus van een piraat voor zijn rekening neemt. 'De kloof in,' bijt Eric terug. 'We moeten de kloof zien te bereiken, dat is onze enige kans!' Hij verheft zijn stem boven het strijdgewoel en brult: 'Terug mannen! Terugtrekken van de vlakte!'

Al vechtend trekken Eric en zijn troep terug en zodra zij de bosrand bereikt hebben, schreeuwt Eric: 'Lopen mannen! Volg mij!' Hij rent het bos in, op de voet gevolgd door Svein. 'Dat is me nog nooit overkomen!' moppert de reus. 'Die kerels zullen nog denken, dat ik bang ben!' Maar die kerels zijn zo verrast door deze plotselinge vlucht, dat er enige verwarring ontstaat. Erics opzet is gelukt en zij krijgen een kleine voorsprong. Haastig zoekt de Noorman Aranrod en Axe op en deelt hen mee, wat zijn plan is. Aranrod knikt begrijpend en Axe grijnst tevreden. Beiden zoeken snel een paar van de oudste en sterkste strijders uit en even later ziet Eric hen in het bos verdwijnen. 'Nu moeten wij het tempo vertragen,' zegt hij tot Svein. 'We moeten die twee de gelegenheid geven, eerder dan wij de kloof te bereiken! Alles hangt er van af, of zij de kans krijgen, mijn plan uit te voeren!' De piraten hebben zich inmiddels van hun verrassing hersteld. Onstuimig dringen zij steeds dieper het bos is, maar als zij tenslotte de ingang van de kloof bereikt hebben, zijn de achtervolgers hen vlak op de hielen. Opnieuw ontbrandt het gevecht in alle hevigheid. Steeds driester dringen Ondurs rovers op. Bezorgd laat Eric zijn blikken langs de wanden van het ravijn glijden. 'Als we deze horden maar lang genoeg staande kunnen houden om Aranrod en Axe hun kans te geven,' mompelt hij voor zich heen.

Bij de ingang van het ravijn strijden Erics dapperen een wanhopige strijd. Moedig tracht het handjevol mannen stand te houden tegen de piraten. Svein is opnieuw in zijn element en met vreugde neemt hij wraak voor de vernedering van enkele ogenblikken geleden, toen hij het op een lopen moest zetten. De Noorman is overal, waar de strijd het hevigst is. Met bezorgdheid merkt hij, dat zij steeds vlugger worden teruggedrongen. Wanneer dit zo doorgaat, zal zijn plan mislukken. Dan strijden zij hier, in dit onherbergzame ravijn, hun laatste strijd! 'Standhouden, Svein!' schreeuwt hij naar de reus. 'We moeten hen tegenhouden!' Maar Svein heeft geen aanmoediging nodig. Met een rauwe kreet schudt hij twee tegenstanders tegelijk van zich af en ongenadig hakt hij met zijn zwaard erop in. Maar Ondurs piraten zien eindelijk de zege in het verschiet. Met een luid geschreeuw stormen zij opnieuw op het kleine troepje in, vastbesloten de vijand thans te vernietigen. Maar dan heft Eric plotseling de hand op! Het afgesproken teken met Axe en Aranrod! En in de grootste spanning kijkt hij omhoog, langs de rotswand!

Onmiddellijk nadat Eric het afgesproken teken heeft gegeven, komen de krijgers van Axe en Aranrod, boven op de rotswand, in actie. Met dunne boomstammen, die ze als koevoeten gebruiken, wrikken ze grote stukken rots en stenen naar beneden. De brokken steen sleuren alles mee, wat hen in de weg komt en met donderend geraas stort een ware lawine van stenen, stammen en rotsblokken achter de piraten in de kloof. Een ogenblik ontstaat er een panische verwarring onder de rovers en hiervan maakt Eric gebruik om zijn eigen mannen toe te schreeuwen: 'Lopen, mannen! Volg mij!' Achter de Noorman aan stormen de krijgers nog dieper de kloof in en opnieuw stort een alles vernietigende stroom van rotsblokken omlaag, nu tussen de twee groepen in. De horden van Ondur zijn ingesloten. Erics plan is gelukt! Wanneer de stofwolken zijn opgetrokken, springen Eric en Svein, gevolgd door hun mannen, snel op de dam, die thans dwars in het ravijn ligt. De piraten zijn nauwelijks van hun verrassing en schrik bekomen als de Noorman hen toedondert: 'Geef je over! Jullie zijn aan alle kanten ingesloten! Wanneer je niet onmiddellijk de wapens neerlegt, zullen wij jullie tot de laatste man afmaken!' Het geschreeuw van de rovers verstomt en in de stilte, die valt, fluistert Eric tot Svein: 'Ze zitten wel in de val, maar de dammen zijn nog niet zo hoog, dat ze er niet overheen kunnen komen! En bovendien zijn ze nog altijd met veel meer dan wij!' Diezelfde gedachte schijnt ook door te dringen tot de reusachtige kerel, die zich als aanvoerder van de piraten heeft opgeworpen, want ineens trekt hij zijn zwaard en brult: 'Luister niet naar zijn grootspraak, mannen! De dood van Ondur moet gewroken worden! Val aan! Bestorm de dam!'

De piraat, die zichzelf als aanvoerder van de troep heeft opgeworpen, stormt naar voren en de mannen, die het dichtst in zijn buurt zijn volgen hem, maar nauwelijks heeft de aanvoerder een paar passen gedaan, of hij slaakt een hartverscheurende kreet, heft zijn armen in de lucht en slaat als een blok voorover. Bijna op hetzelfde ogenblik storten ook de paar rovers, die hem gevolgd zijn, neer, allen met een pijl precies tussen de schouderbladen. De andere piraten deinzen terug. Er stijgt een angstig gemompel tussen hen op, en verschrikt speuren zij om zich heen naar de onzichtbare vijand. Maar Eric en Svein hebben onmiddellijk begrepen, waar de dodelijke pijlen vandaan komen.

Daar, boven op de rotswand, staan Axe en Aranrod, omringd door enkele krijgers, de bogen nog in de hand. Gespannen turen ze naar beneden, allebei lichtelijk onthutst door elkaars trefzekerheid. Aranrod heeft maar nauwelijks een prijzende uitroep kunnen weerhouden. Axes hart klopt sneller. 'Zou die waarschuwing hen genoeg geweest zijn?' vraagt hij zo onverschillig mogelijk, maar hij kan niet verhinderen, dat er een toon van bewondering in zijn stem klinkt. De waarschuwing is inderdaad genoeg geweest, want plotseling steken de piraten hun handen in de lucht en beginnen hun wapens neer te gooien.

In enkele ogenblikken zijn de piraten door Erics mannen ontwapend en dan worden ze in kleine groepen, terwille van de veiligheid, overgebracht naar Dun Durrah. Het is een droeve thuiskomst voor Eric en de zijnen. Winonah laat haar tranen de vrije loop als ze zich verzamelen om de bank, waarop het lichaam van Astara is opgebaard. Eerbiedig brengt Eric zijn trouwe leenvrouwe een laatste groet. 'Ook jij hebt dus je trouw aan mij en je liefde voor die goeie Halfra met je leven moeten betalen!' fluistert hij nauwelijks hoorbaar. 'Hoe vurig hoop ik, dat jullie beiden nu in een andere wereld, het geluk mogen vinden, dat jullie op aarde ontzegd is!' En terwijl hij met omfloerste ogen naar de dode kijkt, herinnert hij zich opeens de woorden, die zij sprak bij zijn vertrek naar de piratenschepen. 'Ik wacht mijn tijd af, heer koning.' Ineens begrijpt hij, dat ze bewust op de dood heeft gewacht, misschien hem zelfs gezocht, in haar verdriet over Halfra, van wie zij wel veel moet hebben gehouden, al heeft zij daarvan nooit met een enkel woord blijk gegeven. Op een hoge rots, waar diep beneden de branding haar eeuwig lied zingt, worden Halfra en Astara naast elkaar begraven en het is Winonah, die de woorden aangeeft, welke op de hoge, rechtopstaande grafsteen worden gebeiteld: 'Zij kenden beiden de grote, opofferende liefde, waarvoor zij alles gaven – tot zelfs het leven. Laat thans de dood hen voor altijd verenigen.'

De burcht Dun Durrah is weer vol leven. De eigen bewoners zijn er in teruggekeerd en ook Eric en de zijnen hebben er onderdak gevonden. De gevangenen zijn opgeborgen en Eric en Svein bekijken de buit, die ze op Ondur en zijn piraten hebben veroverd. Met verliefde blikken betast de grote Sakser een prachtig zwaard. 'Een goed, handzaam wapen,' knort hij tevreden, terwijl hij er in zijn verbeelding al een flinke knokpartij mee uitvecht. Eric bekijkt een enorme slagbijl en stelt vast, dat de hoeveelheid wapens genoeg is, om een klein leger uit te rusten, gezwegen nog van de grote partij kleding en sieraden, en de zeven schepen. Aranrod stelt voor, daar de Noorse nederzetting totaal vernield is, dat Eric en zijn troepje nu maar voorgoed hun intrek in de burcht nemen. 'Er is immers plaats genoeg voor allen,' pleit zij. Ook bespreekt ze de toestand van de gevangenen. De kerkers zijn te klein om ze allemaal te herbergen en daarom is een gedeelte van hen naar een eilandje voor de kust gebracht. In een half vervallen bouwwerk zijn ze goed opgeborgen en weglopen kunnen ze niet. Wat ze tenslotte met de kerels moeten doen, zal nog grondig overdacht moeten worden. Eric laat nu Hako bij zich komen, de gewezen krijger van Ragnar de Rode, die van Ondur naar hem overliep en de zijde van de Noorman koos. De man doet een goed woordje voor enkele van zijn vroegere kornuiten. 'Ik kan voor hen instaan,' zegt hij, maar Eric gaat hier niet verder op in. Hij hoort Hako uit over zijn lotgevallen en terwijl hij hem met half toegeknepen ogen gadeslaat, vraagt hij plotseling: 'Weet je ook te vertellen, hoe de toestand in Noorwegen op het ogenblik is?'

Bij deze vraag van de Noorman haalt Hako de schouders op. 'Voor we zee kozen waren er een stuk of wat edelen, die elk voor zich de baas wilden spelen. Ondur heeft de een na de ander verslagen en zo'n beetje de zaken voor zichzelf geregeld. Toen wij uit Noorwegen vertrokken, waren er geen tegenstanders meer en die er misschien nog waren, hielden zich koest. Nu jij Ondur verslagen hebt, zul je dus niet veel tegenstand meer ondervinden bij je terugkeer, denk ik.' Eric knikt. 'En waarom ben je bij Ragnar vandaan gegaan?' 'Dat heb ik niet gedaan,' is het antwoord. 'Jaren geleden is hij opeens vertrokken en nooit meer teruggekeerd. Ik wist niet beter of hij was dood, tot ik later hoorde vertellen, dat hij nog in leven was. Maar ik weet niet wat hij uitvoert.' 'Dat weet niemand,' zegt Eric peinzend. 'Misschien leeft hij al lang niet meer. De laatste, die hem gezien heeft, is koningin Winonah geweest. Dat was, toen hij haar naar Ierland bracht, nu ruim een jaar geleden. Hij is toen met onbekende bestemming vertrokken... in noordelijke richting, wordt er beweerd. Maar...' 'In noordelijke richting?' valt Hako in. 'Dat klinkt me helemaal niet zo gek in de oren. Misschien is hij wel op zoek gegaan naar dat land, dat wij eens, lang geleden, in de verte zagen! Hij zei altijd, dat hij dat vroeg of laat nog weleens terug wilde vinden.' 'Wat beweer je daar?' zegt Eric, Hako opgewonden bij de arm grijpend. 'Ga dadelijk mee, man, dit moet de oude Cendrach weten.'

Met grote passen gaat Eric Hako voor naar het vertrek, waar Cendrach, de oude scheepsbouwer in gesprek is met Winonah en Svein Langtand. 'Weet je nog van die vreemde dwergachtige man, die in het begin van de winter op de westkust aanspoelde?' zegt Eric. 'Hij had een Noorse gesp en dolk bij zich, nietwaar? Welnu, luister naar wat Hako te vertellen heeft, misschien werpt dat een nieuw licht op de zaak. Kom, Hako, spreek...' 'Wel, het gebeurde heel lang geleden,' begint deze. 'We waren met drie snelle schepen de Noordzee overgestoken, om de handelswegen om de noordpunt van Alba (Schotland) eens af te stropen. Het was nog vroeg in de tijd. We hadden een steunpunt gevonden op een eilandengroepje, een eind boven Alba. Ragnar wist, dat er een vloot Ierse schepen met zilver, bont en barnsteen zou komen en hoewel het kwaad weertje was, kozen we zee. Ik zat op Ragnars schip; het werd aardedonker en het water kwam met bakken uit de hemel vallen. De wind draaide, we verspeelden haast een mast en hadden handen vol werk om de schuit rechtop te houden. Dat noodweer duurde drie dagen; de andere schepen waren we kwijt. Toen verzeilden we in een dikke mist, zodat niemand meer wist waar we waren en Ragnar zei alsmaar, dat-ie voelde dat we meer zee achter ons hadden dan ooit iemand tevoren. Nooit zal ik vergeten wat we zagen, toen de mist was opgetrokken... dat brok land, ver vooruit. We begrepen er niets van, want we waren zes dagen op zee geweest en we lagen pal noord, zoals iedereen zien kon. Ragnar wilde er op af, maar wij kerels voelden daar weinig voor. Het beviel ons niet erg en ook raakte de proviand op. We zouden immers weer zes dagen terug moeten varen ook. Wel... dat is alles.' Even is het stil, dan klinkt Cendrachs stem: 'Het zou kunnen, dat je het land van belofte daar hebt aanschouwd, hoewel ik het nauwelijks kan geloven. De sage spreekt van westelijke richting, niet van noordelijke. Maar één ding staat voor mij vast. Noord of west, Ragnar moet het land hebben bereikt, want de voorwerpen, die de onbekende dode bij zich had, moeten van hem en zijn troep zijn geweest.'

Peinzend staart Winonah voor zich uit. Dan wendt zij zich tot Cendrach: 'Zou je denken, dat dit land inderdaad bereikbaar en bewoonbaar is? Het klinkt zo mooi, een land van vrede en welvaart!' 'Zeker is het bereikbaar,' is het antwoord van de oude man. 'Of het bewoonbaar is, valt nu moeilijk te zeggen, er kan veel gebeurd zijn intussen.' 'Ach,' zegt Winonah dromerig, 'het beloofde land bestaat voor mij uit rustig, vredig leven aan de zijde van mijn echtgenoot, waar dit ook is.' Stilzwijgend heeft Eric naar dit gesprek geluisterd; aandachtig heeft hij Winonah daarbij gadegeslagen en eens te meer weet hij, waarnaar haar verlangens uitgaan. Gedurende de maaltijd komt het onderwerp weer ter sprake. Ook Erwin geeft zijn mening ten beste. Hij wil niets liever, dan terug naar Noorwegen. 'Het wordt hoog tijd, dat we daar de zaken eens regelen,' zegt hij. Zijn gedachten houden zich bezig met het rijk, waarvan hij eens heerser hoopt te zijn. Axe is zwijgzaam; hij luistert slechts en zo nu en dan dwalen zijn blikken naar Aranrod. Na het eten trekt de Noorman zich terug op zijn kamer. Hij wil alles nog eens rustig overdenken. De zware verantwoordelijkheid van een beslissing berust bij hem. Sinds hij van dit onbekende land heeft gehoord, heeft de drang naar daden en avonturen hem weer gegrepen. Zelf zou hij het liefst zo spoedig mogelijk het land van belofte gaan zoeken, maar zijn plicht wijst hem een andere weg. Al eerder stond hij voor deze tweestrijd, in het begin van hun verblijf op het eiland. Veel is er sindsdien gebeurd... Hij is zo in zijn gepeins verdiept, dat hij niet hoort, hoe zijn zoon het vertrek binnentreedt. 'Fadir,' zegt Erwin ernstig, 'ik wilde graag eens met je praten...'

Het blijkt, dat Erwin zich met dezelfde vragen heeft bezig gehouden als zijn vader en zich terdege van de moeilijkheden bewust is, waarmee deze te kampen heeft. Eric is het volkomen met hem eens, dat hun trouwe krijgers ook recht hebbem hun stem te doen horen. 'Waarschijnlijk,' zegt Erwin, 'zijn de meesten van hen er voor naar Noorwegen terug te keren. En, Fadir, ik ben geen kind meer; ook ik heb gaandeweg het recht verkregen, mijn wensen kenbaar te maken.' Eric knikt en kijkt zijn zoon eens aan. Het wordt hem ineens duidelijk, dat deze krachtige jonge kerel zo zijn eigen plannen heeft. 'Ik begrijp, Fadir, dat je als heerser over ons grote land, op de eerste plaats je plicht wilt vervullen en het rijk herstellen. Bovendien is de gelegenheid daartoe gunstiger dan ooit, met de helft van de Romeinse schat, die Orisia je gaf, en de omvangrijke buit, die wij op Ondur veroverden. Dat moeder echter geen zin meer in nieuwe strijd en verwikkelingen heeft, kan ik haar niet kwalijk nemen. Het is begrijpelijk, dat zij, na het vele dat zij heeft moeten verduren, nu eindelijk naar rust verlangt. En van jou begrijp ik,' voegt hij er met een twinkeling in zijn donkere ogen aan toe, 'dat je je niet in tweeën kunt splitsen, anders zou je een deel op zoek naar het onbekende land zenden. Daarom,' en na enige aarzeling, 'tenslotte, Fadir, zal toch eens de tijd komen, dat je je taak aan mij moet overdragen. Waarom dan nu niet? Laat mij gaan in jouw plaats, als koning der Noren. Het ogenblik is gunstig.' Na deze, voor Erwin bijzonder lange en vlug achtereen uitgesproken uiteenzetting valt er een diepe stilte in het vertrek. Eric kent zijn zoon en diens verlangens. Maar toch, nu alles in ronde woorden is uitgesproken, moet hij er zich mee vertrouwd maken. Erwin, die heel goed voelt, wat er op het ogenblik in zijn vader omgaat, zwijgt verder. Dan richt de Norenkoning zich op. 'Ik moet over alles heel goed nadenken, mijn zoon,' zegt hij rustig. 'De winter blijven we in elk geval hier. In het voorjaar zal ik een vergadering beleggen, waarbij ook de krijgers gehoord kunnen worden en dan moet de beslissing maar vallen.'

Het voorjaar nadert en er komt een zekere ongedurigheid over het groepje Noren op het eiland Harragh. Eric maakt met zijn trouwe gezel Wolf een wandeltocht door het in zacht groen getooide landschap. Zijn pad voert naar de hoogte, waar zich de graven van Astara en Halfra bevinden. Uitziende over het land en de wijde zee mijmert de Noorman over alles wat er is gebeurd. Ook hier moest hij wederom een paar van zijn beste vrienden afstaan... Hij vervolgt zijn weg al peinzend en ziet, iets beneden hem, een paartje, geheel in elkaar opgaand, de heuvel af slenteren. Tot zijn grote verrassing herkent hij Erwin en Orisia. Snel wendt hij zich om en loopt in tegengestelde richting, bevreesd dat zij hem er van zullen verdenken hen te bespioneren. Hij glimlacht vol begrip en denkt: Wel, dat ziet er niet zo kwaad uit, die twee samen! Een eind verderop echter stuit hij nogmaals op een tweetal en wel Axe en Aranrod. Ook zij hebben hem niet opgemerkt en nogmaals verandert hij van koers! 'Nu,' grijnst hij tegen Wolf, die kwispelend naar hem opziet, 'er schijnt hier in dit ogenschijnlijk zo rustige landschap toch meer aan de hand te zijn, dan je zou vermoeden.'

Op het kleine binnenplein achter de torens van Dun Durrah gonst het van stemmen. In een kring, gevormd door de Noorse krijgers, onder wie ook de mannen, die uit Ondurs troepje zijn gehaald door voorspraak van Hako, bevinden zich Eric, Winonah, Erwin en allen, die bij hun troepje horen. De krijgers van Dun Durrah hebben zich op bevel van Aranrod teruggetrokken. Als Eric de hand opheft, verstomt het gepraat en wachten allen vol aandacht op wat hij te zeggen zal hebben. Even kijkt Eric de kring rond. Voor deze gelegenheid heeft hij een prachtige mantel en wambuis uit Ondurs buit aangetrokken, waardoor het de mannen duidelijk is, dat hier iets bijzonders gaat gebeuren. Veel gaat er in dit ogenblik in hem om, maar zijn stem klinkt helder als hij begint: 'Mannen van Noorwegen, ik heb jullie hier bijeen geroepen voor een besluit van bijzonder belang voor ons allen. Je weet, dat ons rijk ginds nu weer hersteld kan worden met behulp van de verworven schatten. Dit is een zware, maar grootse taak en ik ben overtuigd, nu we de moeilijkheden met Ondur samen hebben opgelost, dat deze taak zonder onoverkomelijke bezwaren tot een goed einde kan worden gebracht. Mijn zoon Erwin wenst niets liever, dan die taak op zich te nemen.' Na deze woorden valt er een gespannen stilte en even bekruipt Eric een lichte vrees. Hoe zullen de mannen dit opnemen? Hij weet, dat Erwins driftige natuur weleens aanleiding gaf tot botsingen, maar ook, dat de meeste mannen zijn zoon hebben zien opgroeien, en hem zeer zijn toegedaan. Hij vervolgt: 'Ik stel jullie nu voor de keus, met hem mee naar Noorwegen te gaan, of bij mij te blijven.' Zijn vrees blijkt ongegrond, want het merendeel der krijgers wil terug naar Noorwegen. 'Welnu,' gaat Eric voort, 'dan acht ik het ogenblik aangebroken, om jullie mee te delen, dat ik hierbij afstand doe van mijn rechten, en waardigheid als koning der Noren, ten behoeve van mijn zoon Erwin, die ik als mijn opvolger benoem.' Dan treedt Eric de Noorman naar voren en legt zijn hand op Erwins schouder, terwijl vader en zoon elkaar in de ogen zien, bewust van de ernst van dit ogenblik. 'Moge je in wijsheid en vrede regeren,' zegt Eric met omfloerste stem. Daarop treedt hij terug en heft als eerste de hand onder de uitroep: 'Leve koning Erwin!' waarna een luid gejubel losbarst.

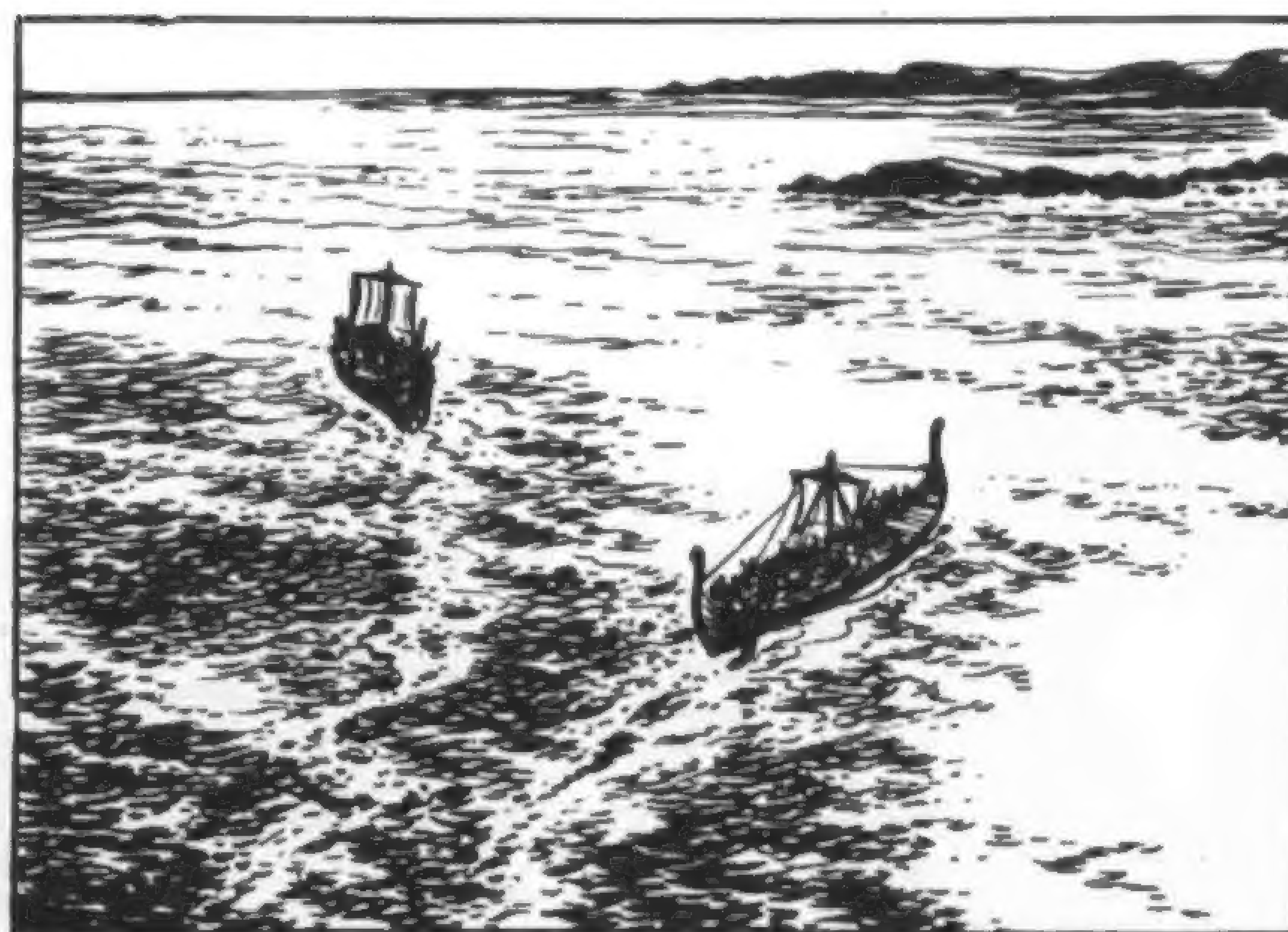

De korte plechtigheid waarmee Eric het koningschap aan zijn zoon overdroeg had op alle aanwezigen een diepe indruk gemaakt en vormde nog lang daarna het onderwerp van gesprek bij de krijgers. Winonah en Eric zijn druk bezig met de voorbereidingen tot het vertrek van Erwin, als Aranrod en Axe binnenkomen, stralend van blijdschap. Eric geeft Winonah een knipoogje en beiden glimlachen om de anders zo rustige Axe, die opgewonden stottert: 'Ik... ik, we hebben groot nieuws! Wij gaan trouwen... ik blijf op Harragh, het spijt mij voor Erwin, maar...' Eric valt hem lachend in de rede. 'Al goed, al goed! Ik ben niet zo héél erg verwonderd. Veel geluk, allebei!' Winonah, die Axe als haar tweede zoon beschouwt, merkt ontroerd op: 'Nu zullen allebei mijn jongens een troon gaan bestijgen!' Wat later stelt Aranrod voor, dat Eric en Winonah ook maar op het eiland blijven. 'Er is hier nog grond genoeg,' zegt ze tot Eric. 'Ik wil je gaarne afstaan wat je denkt nodig te hebben.' Winonah is er dadelijk voor te vinden, maar Eric vraagt nog enige bedenktijd. Even later is hij op weg naar de stille plek, die hem steeds weer aantrekt en waar hij rust en bezinning vindt... de beide graven van de hoge klip... Zijn blik dwaalt over de zee en een gevoel van onrustig verlangen bekruipt hem. Hier blijven? denkt hij. Ik? Op dit kleine eiland, op geleende grond? Hij kijkt naar de twee graven. Nee... ik zou zijn als deze doden, maar dan levend begraven! Zijn besluit is genomen. Met nieuwe veerkracht gaat hij terug naar Dun Durrah, waar hij zijn beslissing kenbaar maakt. Winonah knikt begrijpend. 'Ik wist, dat dit zou gebeuren,' zegt de oude Cendrach, 'en dat de gedachte aan het beloofde land je niet meer zou loslaten, voor je het gevonden hebt... Zo gaat het met allen, die eraan geloven, zo is het ook mij, oude man gegaan. Ik weet nu, dat het mijn taak zal zijn, je daarheen te leiden...'

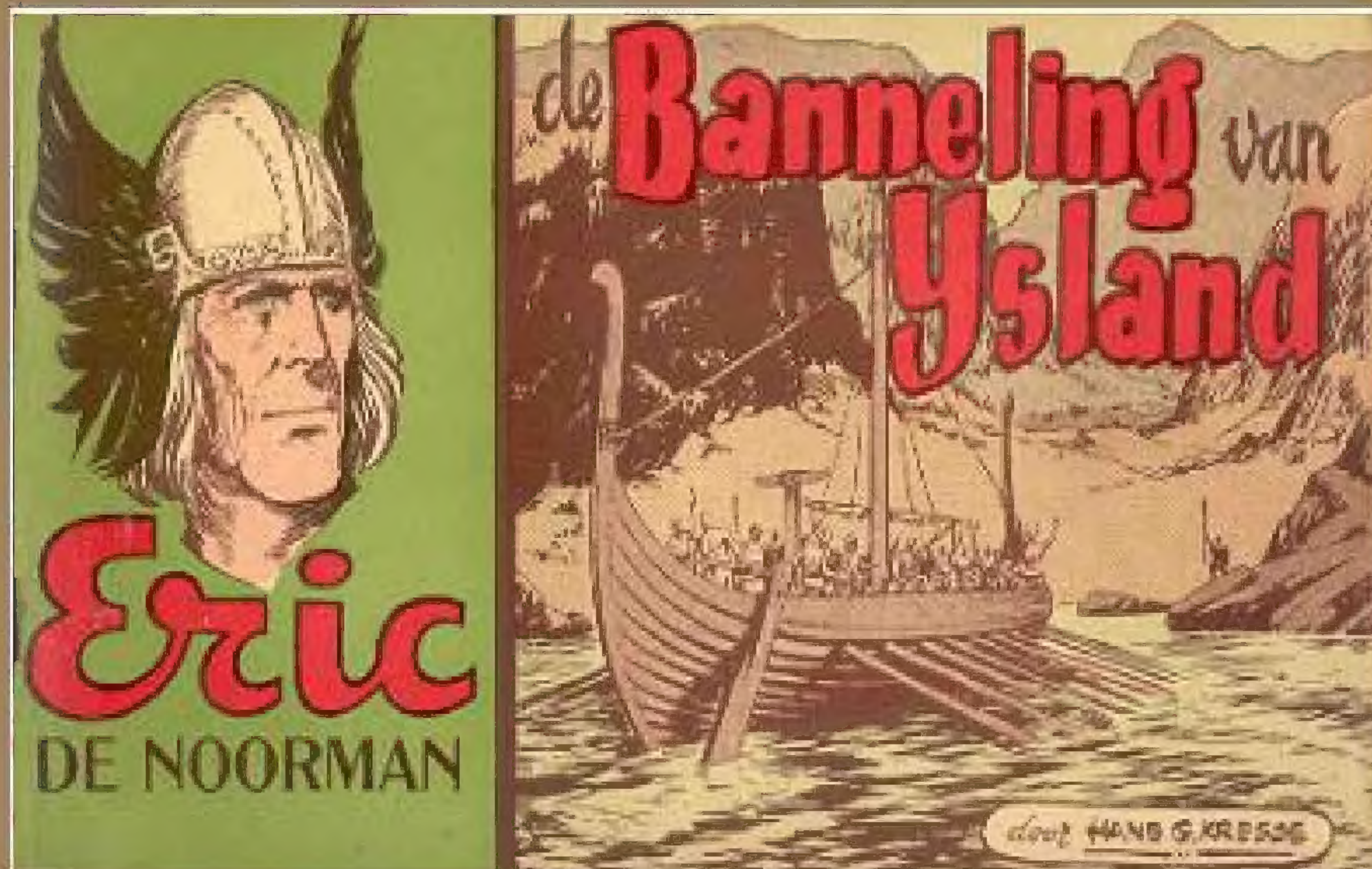

Op een mooie heldere voorjaarsdag koersen twee Drakkars, in elkaars kielzog varend, noordwaarts. Orisia bevindt zich op Erwins schip. Het stille, wat teruggetrokken meisje heeft tenslotte met haar trouwe genegenheid Erwins hart gestolen en in Noorwegen wil hij haar tot vrouw nemen. Eric staat op de achtersteven van het andere schip en staart onafgebroken naar de blauwachtige strook land, die langzaam aan zijn blik wordt onttrokken. De wetenschap, dat Winonah en met haar Pum Pum en Hrulf goed verzorgd en veilig op Harragh bij Aranrod en Axe achterblijven is een grote geruststelling voor hem. Hij is dan ook vol goede moed want met Svein, Cendrach en Hako, benevens een stel uitgezochte krijgers hoopt hij in staat te zijn, het Land van Belofte te vinden. Als hem dit inderdaad lukt en het bewoonbaar blijkt te zijn, zullen ze terugkeren en gezamenlijk een nieuw bestaan daar opbouwen. Gedurende enkele dagen varen de scheepjes in dezelfde richting voort en meermalen zoekt de Noorman met de ogen het dek van Erwins boot af naar de figuur van zijn zoon, die nu koning der Noren is... Dan, nabij de noordpunt van Alba, glijden de schepen langzaam uiteen... het schip van Erwin koerst oost, en de Drakkar, die Eric meevoert, wendt de spitse steven naar het westen... Met een brok in zijn keel wuift Erwin naar de boot die als een kleine vage vlek achter de horizon wegglijdt, Eric de Noorman meevoerend naar nieuwe avonturen...

wordt verwacht

Deel 37 De Banneling van IJsland

happyfeet